

ANALIZĂ: Alegerile prezidențiale din 2014 - doctrine, sondaje, așteptări

Pe 23 septembrie, ora 0:00 este termenul-limită pentru depunerea candidaturilor în perspectiva alegerilor prezidențiale din 2 noiembrie. Pe parcursul ultimelor luni și zile și-au anunțat intenția de a candida următorii: Victor Ponta – din partea Alianței PSD-PC-UNPR, Klaus Iohannis – din partea Alianței Creștin-Liberale (PNL – PD), Elena Udrea – din partea Partidului Mișcarea Populară, Călin Popescu – Tăriceanu – din partea Partidului Liberal - Reformator, Kelemen Hunor – din partea UDMR, Corneliu Vadim Tudor – din partea PRM, Dan Diaconescu – din partea PP-DD, Szilagy Zsolt - din partea Partidului Popular Maghiar din Transilvania (PPMT), William Brînză – din partea Partidului Ecologist Român, Theodor Meleşcanu – din partea Partidului Dreptății Sociale, Constantin Rotaru (Partidul Alternativa Socialistă), iar ca independenți, Monica Macovei, Ioan Ghișe și Gheorghe Funar.

Cine sunt cei 14 posibili candidați ?

► Victor Ponta



Prim-ministru al României din 7 mai 2012, candidat din partea Alianței PSD-PC-UNPR, Victor-Viorel Ponta s-a născut la 20 septembrie 1972, la București.

În perioada 1991-1995 a studiat la Facultatea de Drept de la Universitatea București, obținând diploma de licență în Drept penal.

Între anii 1995 și 1998, a fost procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1, București, iar între anii 1998 și 2001, a fost procuror la Secția de Anticorupție a Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, Urmărire Penală și Criminalistică, specializat în domeniul infracțiunilor economico - financiare.

În octombrie 1998, a efectuat cursul de pregătire în domeniul combaterii infracțiunilor financiar-bancare FBI (Federal Bureau of Investigation), în cadrul Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, la București.

În februarie 1999, a participat la seminarul internațional cu tema „Companiile Offshore”, Banca Națională a Greciei, Atena, iar în perioada decembrie 2000 - februarie 2001, a efectuat un stagiul de pregătire la Procuratura Națională Anti-Mafia - Roma, Italia.

Din august 2000 este expert evaluator în cadrul Programului GRECO (Grupul European pentru Combaterea Corupției) al Consiliului Europei.

În anii 2000 - 2001, a fost procuror și coordonator la Biroul de Combatere a Spălării Banilor.

În luna martie 2001, a participat la un stagiul de pregătire în domeniul infracțiunilor financiar - bancare și informatice, la Departamentul Trezoreriei al SUA, Washington D.C.

În anul 2001 a fost membru al Comisiei Speciale privind faptele de natură penală comise de membrii Guvernului, în Guvernul României și membru al Consiliului de supraveghere și îndrumare al Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare, în Guvernul României.

În perioada 2001 - 2004, a fost secretar de stat, șeful Corpului de Control al Guvernului României.

În decembrie 2001, a parcurs cursurile Școlii de Drept Penal Internațional organizate de ELSA și Universitatea București (Asociația Europeană a Studenților la Drept).

În iulie 2002, a efectuat un stagiul de pregătire în domeniul luptei anti-fraudă OLAF (Oficiul European Anti Fraudă), la Bruxelles, Belgia iar în perioada iulie - august 2004, a fost cursant al "Summer Programme in History, Politics and Society" Exeter College, la Universitatea Oxford, Marea Britanie.

În perioada noiembrie 2002 - noiembrie 2006, a fost președinte al Tineretului Social Democrat.

În perioada februarie 2004 - septembrie 2006, a fost secretar al Biroului Permanent al Camerei Deputaților.

Din martie 2004 până în decembrie 2004, a fost ministru delegat pentru Controlul Implementării Programelor cu Finanțare Internațională și Urmărirea Aplicării Acquis-ului Comunitar în Guvernul României.

Din decembrie 2004 până în prezent, este membru al Camerei Deputaților în Parlamentul României, reales în 2008 și 2012, fiind deputat PSD în circumscripția electorală nr. 20 Gorj, colegiul uninominal nr.6.

Între anii 2005 și 2007, a fost vicepreședinte al European Community Organization of Socialist Youth (ECOSY).

Între septembrie 2006 și februarie 2007, a fost vicepreședinte al Biroului Permanent al Camerei Deputaților, iar între decembrie 2008 și octombrie 2009 a fost ministru delegat pentru Relația cu Parlamentul în Guvernul României.

În perioada decembrie 2006 - februarie 2010 a fost vicepreședinte al Partidului Social Democrat.

În luna noiembrie 2007, a participat la programul "Visiting USA" în domeniul justiției, la invitația Departamentului de Justiție al Statelor Unite ale Americii.

Din luna martie 2009 este vicepreședinte în Comisia specială comună pentru dezbateră în fond, în procedură de urgență, a Codului penal, a Codului de procedură penală, a Codului civil și a Codului de procedură civilă.

În perioada octombrie 2009 - martie 2011, a fost membru în Comisia juridică, de disciplină și imunități, din Camera Deputaților.

Din februarie 2010 este președintele Partidului Social Democrat, succedându-i lui Mircea Geoană.

Începând cu luna aprilie 2010 este membru în Comisia comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru elaborarea propunerii legislative de revizuire a Constituției României din Parlamentul României.

Din martie 2011 este membru al Comisiei pentru Politică Externă a Parlamentului României.

A fost copreședintele Uniunii Social-Liberale (PSD-PNL) în perioada februarie 2012 – februarie 2014.

Din 7 mai 2012 este prim-ministru al României. A activat ca ministru interimar al Justiției, între 6 august și 23 august 2012 și în perioada 27 martie – 15 aprilie 2013.

Este căsătorit cu europarlamentarul Daciana Sârbu și are un băiat și o fată.

Referințe: <http://www.victorponta.ro/>

► Klaus Iohannis



Primar al Sibiului, candidat din partea Alianței Creștin-Liberale (PNL – PD), Klaus Werner Iohannis s-a născut la 13 iunie 1959, la Sibiu.

Părinții săi sunt Susanne și Gustav Heinz Iohannis, amândoi sași transilvăneni, emigrați în anul 1992 în Germania, unde s-au stabilit la Würzburg, în Bavaria.

A absolvit, în anul 1983, Facultatea de Fizică din cadrul Universității "Babeș Bolyai" din Cluj-Napoca, iar între 1983 și 1988 a fost profesor la diferite școli și licee din Sibiu.

Între 1989 și 1997, a fost profesor de fizică la Colegiul Național "Brukenthal" din Sibiu. În perioada 1997 - 1999 a

fost inspector școlar general adjunct, iar între anii 1999 și 2000 a fost inspector școlar general al județului Sibiu.

Este membru al Forumului Democrat al Germanilor din România (FDGR) încă de la înființare, din anul 1990, iar în perioada 2001-2013 a fost președintele formațiunii, demisionând din această funcție după înscrierea în PNL, în februarie 2013.

Klaus Iohannis a intrat în politică în anul 2000, când FDGR a decis să aibă un candidat propriu la Primărie, cu scopul de a obține mandate de consilieri locali. Pe 18 iunie 2000 Klaus Iohannis a fost ales primar, obținând 69,18% din voturile valabil exprimate, iar în anul 2004 a fost reales primar cu 88,7% din voturi, obținând unul dintre cele mai mari scoruri din țară. La alegerile locale din 2008 a obținut un nou mandat de primar, cu 83,2% din opțiuni, apoi a fost reales primar al Sibiului la alegerile locale din 10 iunie 2012.

În mandatul său, Sibiu a primit titlul de "Capitală Europeană a Culturii", în anul 2007 - alături de Luxemburg.

Pe 13 octombrie 2009, Klaus Iohannis a fost propus de PNL pentru funcția de prim-ministru al României, după ce guvernul Boc a fost demis în urma unei moțiuni de cenzură, propunere susținută și de PSD, PC și UDMR, dar nu și de PDL. Pe data de 14 octombrie, Iohannis a acceptat candidatura, dar a doua zi, președintele Traian Băsescu l-a nominalizat pe Lucian Croitoru pentru funcția de prim-ministru al țării. Parlamentul a adoptat o declarație politică de susținere a lui Klaus Iohannis pentru funcția de prim-ministru cu 252 de voturi "pentru" și două "împotriva", însă Traian Băsescu l-a numit pe Liviu Negoită în funcție, însă acesta nu a primit votul favorabil al Legislativului.

Din 28 iunie 2014 este președintele PNL.

Primarul Sibiului este căsătorit cu Carmen Iohannis și nu are copii.

Referințe: <http://www.iohannispresedinte.ro/>



► Elena Udrea

Președinte al Partidului Mișcarea Populară, candidat din partea acestei formațiuni, Elena Gabriela Udrea s-a născut la 26 decembrie 1973, la Buzău.

A urmat cursurile Facultății de Științe Juridice și Administrative, specializarea Drept, în cadrul Universității "Dimitrie Cantemir" din București, obținând diploma de licență în anul 1996.

A fost apoi avocat stagiar din anul 1997, apoi a activat în cadrul Cabinetului său Individual de Avocatură, "Udrea Elena Gabriela", din anul 1999.

După anul 2000 a absolvit, la Universitatea Națională de Apărare "Carol I", un masterat în Securitate și apărare națională, Colegiul de Management al Resurselor Apărării, Educațional și al Achizițiilor și Colegiul Național de Apărare "Carol I", seria a XIV-a, devenind expert în securitate și apărare națională.

În anul 2004 a devenit membru fondator al Fundației "PROEUROPA", iar în perioada 2004 – 2005 a fost consilier general al Municipiului București, și președintele Comisiei Juridice și de Disciplină, în Primăria Municipiului București.

În perioada februarie 2005 - octombrie 2005 a fost consilier de Stat, șeful Cancelariei Președintelui României, apoi a devenit secretar executiv al Partidului Democrat-Liberal, între decembrie 2006 și mai 2011.

A fost aleasă deputat în Colegiul 25 București, pentru mandatul noiembrie 2008 – 2012 și realeasă deputat de Roman și Ion Creangă în noiembrie 2012.

A fost ministru al Turismului, între decembrie 2008 și octombrie 2009, apoi ministrul interimar al Mediului, între octombrie și decembrie 2009 și ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, în perioada decembrie 2009 - februarie 2012.

A fost președinte interimar al Partidului Democrat-Liberal, filiala București, între iulie 2010 și noiembrie 2010 și, apoi, președinte al Partidului Democrat-Liberal, filiala București, între noiembrie 2010 și iunie 2012.

În perioada mai 2011- iunie 2012 a fost vicepreședinte al PDL.

La data de 23 martie 2013 a avut loc Convenția Națională PD-L pentru alegerea conducerii partidului, iar Elena Udrea a candidat alături de Vasile Blaga la funcția de președinte PDL pierzând însă cu un scor de 2344 la 2014 voturi.

Pe 30 ianuarie 2014, Elena Udrea s-a alăturat noului partid de dreapta, Partidul Mișcarea Populară, iar pe 7 iunie 2014, a fost aleasă președinte al PMP.

Referințe: <http://www.elenaudrea.ro>

► Călin Popescu – Tăriceanu



Președinte al Senatului României, candidat din partea Partidului Liberal - Reformator, Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu s-a născut la 14 ianuarie 1952, la București.

A absolvit Facultatea de Hidrotehnică din cadrul Institutului de Construcții din București - actuala Universitate Tehnică de Construcții în anul 1976, apoi a absolvit un masterat în matematică și informatică la Universitatea București, în anul 1981.

A lucrat ca inginer la Consiliul Național al Apelor, filiala Argeș, între 1976 și 1977, apoi a fost inginer la Trustul de Construcții Industriale București între 1977 și 1979.

În perioada 1980-1991 a lucrat ca asistent universitar la Facultatea de Hidrotehnică din București.

În anul 1990 a fost fondator al Partidului Național Liberal, îndeplinind apoi funcția de secretar executiv între anii 1990 și 1992.

În prima legislatură după Revoluția din decembrie 1989, a fost deputat de Arad pe listele PNL, în perioada 1990-1992, fiind membru în Comisia economică și în Comisia pentru învățământ, știință, tineret, sport a Camerei Deputaților.

În anul 1990 a fondat al doilea post de radio privat din România, Radio Contact, al cărui director general a fost în perioada 1992-1996.

Pentru o scurtă perioadă, în 1992, a fost lider al PNL-Aripa Tânără, candidând fără succes, la funcția de primar al municipiului București.

În anul 1993 revine în cadrul PNL, îndeplinind funcția de vicepreședinte al partidului între anii 1993 și 2004.

Începând din anul 1993 este partener asociat la Automotive Trading Services, importator oficial Ford în România.

A fost membru fondator al Asociației Producătorilor și Importatorilor de Automobile (APIA), în anul 1994 și președinte al APIA în perioadele 1994-1997 și 2001-2003, devenind președinte de onoare, din 2003.

În octombrie 1996 Călin Popescu-Tăriceanu este ales ca deputat de București din partea Convenției Democratice, pentru legislatura 1996-2000, fiind membru în Comisia pentru politică economică, reformă și privatizare.

În perioada 12 decembrie 1996 - 5 decembrie 1997, Tăriceanu este desemnat ministru de stat, ministrul industriei și comerțului în Guvernul Victor Ciorbea.

Este membru fondator al Clubului Român de Presă înființat în anul 1998.

La alegerile din noiembrie 2000 a fost ales deputat de București pe listele PNL, fiind vicepreședinte al grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, între decembrie 2000 și februarie 2004 și vicepreședinte al Comisiei pentru Buget, Finanțe și Asigurări în Camera Deputaților.

În anul 2003 a devenit vicepreședinte al Partidului European Liberal Democrat, iar în noiembrie 2004, este reales ca deputat de București pe listele PNL, fiind în această calitate și membru în Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale din Camera Deputaților.

După câștigarea alegerilor prezidențiale de către Traian Băsescu, acesta din urmă l-a desemnat pe Popescu-Tăriceanu cu formarea cabinetului, iar la data de 28 decembrie 2004, Cabinetul Tăriceanu a fost votat de Parlament cu 265 pentru și 200 împotriva (cu sprijinul PD), iar Tăriceanu a devenit noul prim-ministru al României.

În februarie 2005 el a fost ales președinte al Partidului Național Liberal.

În seara de 25 iulie 2006 primul ministru Călin-Popescu Tăriceanu a avut un accident de motocicletă, Harley-Davidson-ul său aflat în drum spre Corbeanca intrând în coliziune cu un autoturism Ford Mondeo. Tăriceanu a suferit o ruptură de menisc și a rămas temporar fără permis de conducere.

La data de 1 aprilie 2007 Tăriceanu i-a demis pe miniștrii membri ai Partidului Democrat, și a format un guvern minoritar împreună cu Uniunea Democrată Maghiară din România, care a fost aprobat de Parlament la 3 aprilie 2007, cu sprijinul Partidului Social Democrat.

Pe 20 martie 2009 candidează la funcția de președinte al PNL dar este învins cu 546 de voturi față de cele 873 de voturi ale contracandidatului său Crin Antonescu.

Pe 26 februarie 2014 Tăriceanu demisionează din PNL, iar a doua zi anunță intenția de a forma o nouă formațiune politică de orientare liberală.

În data de 4 martie 2014, după retragerea PNL din guvernul Victor Ponta, Crin Antonescu, președintele PNL, a demisionat din funcția de președinte al Senatului, iar pe 10 martie 2014, Călin Popescu-Tăriceanu a fost ales președinte al Senatului României, cu sprijinul PSD, din postura de senator independent.

Pe 3 iulie 2014 Călin Popescu-Tăriceanu lansează noua sa formațiune politică - Partidul Liberal Reformator (PLR) iar pe 2 august 2014, a fost ales președintele partidului.

A fost căsătorit de trei ori, actualmente fiind la a patra căsnicie cu Loredana Tăriceanu și are doi copii.

► Kelemen Hunor



Președinte al UDMR, candidat din partea Uniunii, Hunor Kelemen s-a născut la 18 octombrie 1967, la Cârța, în jud. Harghita.

A absolvit, în anul 1993, Universitatea de Științe Agricole Cluj, Facultatea de medicină veterinară, iar în anul 1998, Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de filosofie.

Între 1990 și 1997 a fost redactor la Radio Cluj, emisiunea în limba maghiară, iar în perioada 1993 – 1997 a fost redactor la revista culturala „KORUNK”.

În perioada 1997 – 2000 a fost secretar de stat, la Ministerul Culturii, iar din anul 2000 este ales deputat (fiind și membru al Comisiei pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă a

Camerei Deputaților), reales în 2004, 2008, și, ultima dată, în 2012, în circumscripția electorală nr. 21 Harghita, colegiul uninominal nr. 2.

În perioada 1999 – 2007, este președintele al Consiliului de coordonare al UDMR, iar în anul 2007 devine președinte executiv al UDMR.

În perioada 2009 – 2012 este ministrul Culturii și Patrimoniului Național.

El a participat la alegerile prezidențiale din 22 noiembrie 2009, când a obținut 3,83 la sută din voturile valabil exprimate.

La data de 26 februarie 2011 a fost ales președinte al UDMR.

În martie 2014 a fost numit, din nou, ministru al culturii și vicepremier în Guvernul României, dar la 11 iulie 2014 și-a anunțat demisia din ambele funcții.

Kelemen Hunor s-a căsătorit în anul 2012 cu Eva, iar în septembrie 2013 a devenit tatăl unei fetețe, Hanna.

► Corneliu Vadim Tudor



Președinte al PRM și candidat din partea partidului, Corneliu Vadim Tudor s-a născut la 28 noiembrie 1949, la București.

În 1971 este licențiat al Facultății de Filosofie a Universității din București cu o teză despre sociologia religiei.

În anul 1975 a absolvit cursurile Școlii de ofițeri de rezervă din București iar între anii 1978 și 1979, obține bursa premiului internațional Herder, făcând studii de istorie la Viena.

A fost senator al României între anii 1992 și 2008. A ocupat și funcțiile de membru al Comisiei de Politică Externă, până în noiembrie 2000 și președinte al Grupului Parlamentar de Prietenie România-Spania și secretar al Senatului, între 1992 și 1996.

În perioada 2004-2008, a fost senator PRM de București, vicepreședinte al Senatului, membru în Biroul Permanent, membru în Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională.

În martie 2005, Vadim Tudor s-a retras de la șefia PRM pe care i-a predat-o lui Corneliu Ciontu. În iunie 2005, Vadim Tudor a revenit la conducere, iar Ciontu a fost forțat să părăsească atât președinția, cât și partidul.

La alegerile din noiembrie 2008, PRM nu a mai reușit să intre în Parlament, dar a revenit în prim-plan alături de Gigi Becali și amândoi au devenit europarlamentari, în anul 2009, după ce PRM a obținut 8,65% din voturi la alegerile pentru Parlamentul European din iunie 2009.

A candidat, fără succes la alegerile prezidențiale din anii 1996, 2000, 2004 și 2009 din partea PRM. De menționat că în anul 2000, a ajuns în turul doi la prezidențiale, fiind învins de Ion Iliescu (obținând doar 33,17% din voturi).

În 2013, pe 15 iunie, un Consiliu Extraordinar al PRM, reunit la București, a decis demiterea întregii conduceri a partidului și convocarea unui congres extraordinar, iar în 27 iulie 2013, Corneliu Vadim Tudor a fost exclus din Partidul România Mare cu 750 de voturi, iar Gheorghe Funar a fost ales noul președinte PRM. Însă pe 28 noiembrie 2013 Tribunalul București a decis să respingă cererea de modificare a statutului partidului în urma Consiliului Extraordinar al formațiunii de la București din 15 iunie, când s-a decis demiterea întregii conduceri iar Corneliu Vadim Tudor rămâne președinte al Partidului România Mare.

A înființat revistele România Mare, Politica și ziarul Tricolorul. A publicat peste 10 volume de poezie și publicistică, unele editate și în franceză, engleză și arabă, și a scris piese de teatru.

Este căsătorit cu Doina Vadim Tudor și are două fiice: Lidia și Eugenia.

Referințe: <http://corneliuvadimtudor.blogspot.ro/>

► Dan Diaconescu



Președinte fondator și președinte de onoare al Partidului Poporului – Dan Diaconescu, candidat din partea formațiunii, Dan Diaconescu s-a născut la 9 decembrie 1967, la Caracal.

În perioada 1987-1993 a absolvit Universitatea Politehnică București, profilul mecanic.

În perioada 1990 - 1992 a fost șef de secție la "Curierul Național", iar între 1992 și 1995 - director general la "Jurnalul Național".

Din 1995 a devenit director la cotidianul "Oglinda", apoi între anii 1998 și 2000 a fost director la "Cotidianul". În

perioada 1997 - 1998 a fost realizator TV la televiziunea "Supernova", iar între 1998 și 2000 a fost realizator la "Tele7abc".

În anul 2000, Diaconescu înființează postul tv Ocrum Television, prescurtat OTV, însă pe 22 ianuarie 2013, postul TV a încetat să emită.

Diaconescu a fondat, la 29 noiembrie 2010, Partidul Poporului, la 29 mai 2012, Simona Man a devenit primul președinte al PP-DD, iar la alegerile din 2012, la locale, pe listele partidului au fost aleși 31 de primari, 3.126 de consilieri locali și 134 de consilieri județeni, iar la alegerile legislative

Din același an au fost aleși 68 de parlamentari din partea PP-DD.

În luna septembrie 2012, Dan Diaconescu a câștigat licitația prin care era scos la vânzare combinatul Oltchim Râmnicu Vâlcea, dar la data de 1 octombrie, Ministerul

Transporturilor i-a anulat licența, motivând că acesta nu a făcut dovada că dispune de fondurile necesare pentru a achiziționa acțiunile combinatului.

Referințe: <http://dandiaconescu.ro>

► Szilágyi Zsolt



Vicepreședinte al Partidului Popular Maghiar din Transilvania (PPMT), candidat din partea formațiunii, Szilágyi Zsolt s-a născut la 29 iulie 1968, la Oradea.

A studiat în perioada 1987-1990 la Universitatea "Politehnica" din Timișoara, obținând diploma în specializarea construcții.

În anul 1990 a fost fondator și președinte executiv al Uniunii Organizațiilor Maghiare de Tineret și fondator și vicepreședinte al Organizației Sudentești Maghiare din Timișoara, iar în perioada 1990–1992, a fost vicepreședinte al UDMR.

A absolvit Colegiul Național de Apărare, București apoi în perioada 1992-1998, Universitatea Eötvös Loránd din Budapesta, specializarea Politologie.

În anul 1992, a devenit membru și vicepreședinte al Cercului Liberal, platformă din cadrul UDMR iar în 1993, membru al Blocului Reformist, platformă din cadrul UDMR și fondator și vicepreședinte al Consiliului Național al Maghiarilor din Transilvania.

În perioada 1990–2004, a fost deputat în Parlamentul României, îndeplinind, între 1990–1992, calitatea de membru al Comisiei pentru învățământ, apoi, în perioada 1992–2004, cea de membru al Comisiei pentru politică externă, între 1993 și 1996, membru al Comisiei pentru integrarea Euro-atlantică a României.

În anul 1994 a absolvit School for Young Political Leaders – organizat de Fundația pentru pluralism (București) și Institutul pentru democrație în Europa de Est, SUA și a fost bursier al Fundației Friedrich Naumann la Institutul pentru Drepturi Civile, Strasbourg.

A fost, în perioada 1994–1999, membru al Comisiei de securitate în Uniunea Democrată Europeană, în 1996 vicepreședinte al grupului parlamentar UDMR, apoi secretarul grupului parlamentar UDMR, în perioada 1998–2001.

În anul 1998, a fost bursier German Marshall Fund în Statele Unite ale Americii și bursier WEU la Royal Institute of International Affairs, Londra.

Între anii 2000 și 2004, a fost membru al grupului de lucru parlamentar al Pactului de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est și între anii 2000 și 2003, membru și secretar al Comisiei pentru integrare europeană din Parlamentul României și membru al Comisiei parlamentare comune România-Uniunea Europeană.

Din anul 2003 este doctorand al Universității din București, pe specializarea Politologie.

În anul 2004 a candidat la primăria Oradea din partea Alianței Civice Maghiare.

În anul 2004 este fondator și șeful departamentului pentru relații internaționale, în Alianța Civică Maghiară, apoi între 2005 și 2009, asistent universitar la Universitatea Creștină Partium, Oradea, din anul 2007, șeful de cabinet al eurodeputatului Tókéş László iar în anul 2009 a fost șeful de campanie al lui Tókéş László, în campania electorală pentru Parlamentul European.

În 2001 a fost fondator și a devenit vicepreședinte al Partidului Popular Maghiar din Transilvania.

Szilágyi Zsolt este căsătorit și are trei copii.

Referințe: <http://www.neppart.eu>

► William Brînză



Candidat din partea Partidului Ecologist Român, William Gabriel Brînză s-a născut la 3 martie 1972, la Cărbunefi, jud. Prahova.

În perioada 1992 - 1996 a parcurs studiile Facultății de Drept a Academiei de Poliție A. I. Cuza fiind licențiat în Științe Juridice.

Între 1992 și 2004 a fost director general la Trustul Media Willis.

În perioada 2000 - 2004 a parcurs studiile doctorale la Academia de Poliție A. I. Cuza – București devenind doctor în Drept, titlul tezei de doctorat fiind "Infrațiuni asimilate corupției".

Între anii 2001 și 2003 a fost asistent universitar la Facultatea de Drept a Universității "Constantin Drăgan"

Brașov, iar în perioada 2004 - 2006 a activat ca lector universitar la Catedra de Drept Penal a Facultății de Administrație Publică din Universitatea "Petrol și Gaz" Ploiești.

Din 2004 până în 2012 a fost deputat în Parlamentul României. William Brînză și-a început cariera politică în PRM, partid pe listele căruia a obținut primul mandat de deputat în 2004. Ulterior, el s-a alăturat dizidenților din acest partid adunați în jurul lui Corneliu Ciontu ce au format Partidul Popular.

Apoi s-a alăturat PDL, fiind reales în 2008 ca deputat de Diaspora. Dealtfel, Brînză a condus o vreme și organizația PDL Diaspora.

În calitate de deputat a fost, între anii 2008 și 2012, membru în Comisia pentru cercetarea abuzurilor, corupției și pentru petiții, secretar al Comisiei pentru Afaceri Europene, membru în Comisia NATO și membru în grupul Pro SUA, iar între 2010 și 2012 a fost președintele Comisiei parlamentare a comunităților de români din afara granițelor țării.

În anul 2004 a participat la un curs postuniversitar de perfecționare în siguranța națională la Academia Națională de Informații - Colegiul Superior de Siguranță Națională, iar în anii 2004 și 2005 a efectuat studii postuniversitare de relații internaționale în cadrul Academiei Diplomatice a Ministerului Afacerilor Externe.

În perioada 2005 – 2006 a realizat un Master la Universitatea Paris XII - Val-de-Marne, Paris- Franța în specializarea Administrație și Schimburi Internaționale, în anul 2006 a participat la cursul postuniversitar de perfecționare la Universitatea Națională de Apărare „Carol I” - Colegiul Național de Apărare, iar în anul 2009 a frecventat cursul postuniversitar de perfecționare în Managementul Afacerilor Interne la Academia de Poliție A. I. Cuza - Colegiul Național de Afaceri Interne.

Între anii 2006 și 2008 a fost vicepreședinte al PD-L sector 4 București, iar între 2009 și 2014 a fost președinte al organizației PD-L Diaspora.

Din anul 2007 este avocat în cadrul Baroul București iar din 2010 este lector universitar la Universitatea Dimitrie Cantemir din București, Facultatea de Drept.

În anul 2014 a demisionat din PDL devenind candidat din partea Partidului Ecologist la alegerile prezidențiale.

William Brînză are doi copii, un băiat și o fată. Referințe: <http://www.williameuropa.eu/>

► Teodor Meleșcanu



Teodor Viorel Meleșcanu s-a născut la 10 martie 1941, la Brad, județul Hunedoara.

A parcurs studii universitare la Facultatea de Drept din București, în perioada 1959 - 1964, apoi cursuri postuniversitare de relații internaționale la Universitatea din București, între anii 1964 și 1966.

În perioada facultății, în anul 1961, și-a satisfăcut stagiul militar obligatoriu la Școala Militară de Ofițeri de Rezervă din Botoșani, având în prezent gradul de sublocotenent (în retragere), arma infanterie.

În anul 1973, devine Doctor în Drept Internațional la Universitatea din Geneva.

În anul 1966 și-a început cariera diplomatică, fiind angajat în Ministerul Afacerilor Externe, promovând, prin examene și concursuri, până la rangul de ambasador.

În perioada 1978 - 1985, Teodor Meleșcanu a fost detașat ca secretar II la Misiunea Permanentă a României de pe lângă Organizația Națiunilor Unite și alte organizații internaționale de la Geneva.

Revine în România în anul 1985 în Centrala Ministerului Afacerilor Externe, îndeplinind funcția de secretar I la Departamentul Securitate Internațională și Dezarmare, între anii 1985-1990.

În anul 1990, Meleșcanu a fost promovat la rangul de consilier diplomatic, iar în anul 1992, la cel de ambasador.

În perioada 23 august 1990 - mai 1991 a fost subsecretar de stat, șef al Departamentului America Latină, Asia și Africa, apoi între mai 1991 și 19 noiembrie 1992 secretar de stat în MAE.

În perioada 1992 - 1996 a fost ministru de externe în Guvernul condus de Nicolae Văcăroiu, apoi a fost ministru al apărării în Guvernul condus de Călin Popescu Tăriceanu, în perioada aprilie 2007-decembrie 2008.

În urma alegerilor din noiembrie 1996, a fost ales ca senator de Prahova, pe listele PDSR. În această calitate, a îndeplinit funcția de președinte al Comisiei pentru Afaceri Externe din Senatul României în legislatura 1996 - 2000. Până în noiembrie 1997, a fost membru în Delegația Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei.

În iunie 1997 a fondat partidul Alianța pentru România, împreună cu câțiva foști membri ai PDSR (Mircea Coșea, Iosif Boda, Marian Enache), Meleșcanu fiind ales președintele acestui partid în decembrie 1997 și reales în aceeași funcție în martie 2001.

În ianuarie 2002, în urma fuziunii Alianței pentru România cu Partidul Național Liberal, Meleșcanu devine prim-vicepreședinte al PNL.

În noiembrie 2004, a fost ales senator de Prahova, candidând pe listele Alianței D.A. În această calitate a fost vicepreședinte în Biroul Permanent al Senatului, până în aprilie 2007, membru în Comisia pentru politică externă, în Subcomisia pe problemele românilor din afara granițelor și în Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, între octombrie 2005 și aprilie 2007.

La 28 februarie 2012, Teodor Meleșcanu a fost numit în funcția de director al Serviciului de Informații Externe, la propunerea președintelui Traian Băsescu.

A fost căsătorit cu jurnalista de televiziune Felicia Meleşcanu, dispărută în ianuarie 2004 și are o fiică, Marina.

Pe 22 septembrie 2014 Meleşcanu a demisionat de la șefia SIE, rezultând că se înscrie în cursa prezidențială, candidând din partea Partidului Dreptății Sociale, ceea ce înseamnă că persoana desemnată inițial de această formațiune, Marian Rizea se retrage din cursă

► **Constantin Rotaru**



Candidat din partea Partidului Alianța Socialistă, Constantin Rotaru s-a născut la 23 iulie 1955, în satul Lăunele de Jos din comuna Dănicei, jud. Vâlcea.

A absolvit Facultatea de Științe Economice din București, apoi un masterat în economie și tehnici de comunicare economică.

A lucrat ca șef de secție la Asociația Economică Intercooperatistă de Producție Industrială din Vitomirești între anii 1976-1977, apoi a fost președinte al Cooperativei de Producție, Achiziție și Desfacerea Mărfurilor din Dănicei, în următorii doi ani.

În anul 1977 a devenit membru al Partidului Comunist Român.

Între anii 1978 și 1990 a fost șef al Atelierului de Producție

Serigrafică din cadrul Întreprinderii de Producție, Prestări și Construcții din Râmnicu Vâlcea

După 1990, înființează SC Rotarexim SA Râmnicu Vâlcea, unde îndeplinește funcția de director general.

Tot în anul 1990 devine membru al PSM și președinte al Comitetului Județean Vâlcea al PSM.

În legislatura 1992-1996, a fost ales în funcția de deputat de județul Vâlcea, pe listele PSM, fiind membru al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci din Camera Deputaților.

În anul 1992 este ales membru al Comitetului Director al PSM iar în anul 1995 este ales membru al Biroului Executiv și vicepreședinte.

În anul 2003 odată cu absorbția PSM de către Partidul Social Democrat, Constantin Rotaru înființează Partidul Alianța Socialistă (PAS).

Pe 5 aprilie 2004, a fost ales președinte al PAS, la primul congres al acestei formațiuni politice. Din anul 2004, PAS devine membru al Partidului Stângii Europene, iar Constantin Rotaru este ales membru al Consiliului Președinților în cadrul PSE.



A candidat la alegerile parlamentare pentru Parlamentul European din 25 noiembrie 2007, fiind plasat pe primul loc pe lista PAS, iar în noiembrie 2009 a candidat la Președinția României, obținând 0,44 % din voturi.

► **Monica Macovei**

Candidat independent, Monica Luisa Macovei s-a născut la 4 februarie 1959, la București.

A studiat la Facultatea de Drept a Universității București în perioada 1978-1982 și apoi a lucrat ca procuror între anii 1983 și 1997.

După absolvirea facultății, a fost repartizată ca procuror în cadrul procuraturii locale Giurgiu, dar la scurt timp după definitivat, s-a transferat ca procuror la procuratura sectorului 1 din București, unde a activat până la începutul anului 1990.

În 1990, a fost numită în funcția de șef al biroului de supraveghere cercetări penale din procuratura municipiului București, fiind promovată în 1993 în cadrul Parchetului General, la Secția de Urmărire Penală și Criminalistică – Serviciul pentru drepturile omului și criminologie.

În perioada 1992-1994, a fost bursieră la Universitatea Statului New York/Universitatea Central Europeană (CEU), unde a obținut diploma de Master of Law (LLM) în drept constituțional comparat.

În anii 1994 - 1995 a participat stagii de pregătire: un seminar de teoria și practica drepturilor omului, drept european și internațional la facultatea de drept a Universității Birmingham, un curs de drept internațional public și instituții transnaționale la Salzburg și un curs avansat pentru protecția internațională a drepturilor omului la Universitatea Åbo din Finlanda.

În perioada 1994 - 2002 a activat ca profesor asociat la Școala Superioară de Jurnalistică, în perioada 1996-2004 a fost expert/consultant pentru Consiliul Europei, iar în perioada 1997-2002 a fost expert/consultant pentru Federația Internațională Helsinki, OSI, Centrul European pentru Drepturile Romilor, UNDP și alte organizații internaționale

În perioada 1996-2004 a activat în calitate de consultant pentru Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului-Comitetul Helsinki, fiind o perioadă, vicepreședinte al acesteia, iar între anii 2001-2004, președintele asociației.

În anul 1997 Monica Macovei a demisionat din procuratură și s-a înscris ca avocat în Baroul București, unde a lucrat până în 2004.

În anul 2009 devine membru fondator al Transparency International-România.

Pe 26 decembrie 2004, Călin Popescu Tăriceanu o numește ministru al justiției în Cabinetul său, Macovei fiind neangajată politic la acea vreme, mandatul acesteia încheindu-se pe 5 aprilie 2007.

Apoi Macovei a fost consilier special al guvernului Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei (FYROM) pe probleme de combatere a corupției și expert al Comisiei Europene în domeniul pregătirii personalului de specialitate din țările candidate UE, iar la 12 noiembrie 2008, Macovei a primit premiul „Femeia Europei 2008” din partea Asociației Internaționale pentru Promovarea Femeilor în Europa (AIPFE).

În anul 2009 devine europarlamentar, iar în februarie 2013, și-a lansat candidatura la președinția Partidului Democrat-Liberal (PDL) fiind depășită, la alegerile interne din PDL, fără drept de apel, de Vasile Blaga și Elena Udrea.



La 5 august 2014, Macovei și-a anunțat candidatura ca independent pentru alegerile prezidențiale din România, iar pe 2 septembrie și-a anunțat demisia din PDL.

Monica Macovei are un copil, Radu Macovei.

Referințe: <http://www.monica-macovei.ro>,
<http://macoveipresedinte.ro/>

► **Ioan Ghișe**

Candidat independent, Ioan Ghișe s-a născut la 8 mai 1956, la Mediaș.

În anul 1980 a absolvit Facultatea de Matematică la

Universitatea din Brașov.

A fost profesor de matematică la Liceul industrial „Tractorul” din Brașov, în perioada 1980-1982, la Școala Generală nr. 2 din Liești, jud. Galați, între 1982 și 1984 și la Școala Generală nr. 1 din comuna Poiana Mărului, județul Brașov, între 1984 și 1985.

A devenit antrenor de șah la Institutul de Educație Fizică și Sport în anul 1987.

În perioada 1990-1991 a fost director al Colegiului Național de Informatică „Grigore Moșil” din Brașov.

Este membru fondator al Partidului Alianței Civice Brașov, președinte al formațiunii între anii 1991 și 1993, și între 1991 și 1992 consilier județean de Brașov din partea PAC.

A fost membru în Consiliul Reprezentanților Naționali ai Partidului Liberal '93, între anii 1993-1998 și membru în Consiliul Reprezentanților Naționali ai PNL, în perioada 1998-2008.

Între anii 1992 și 1996 a fost ales deputat în Parlamentul României pe listele PL '93, fiind în perioada 1992-1995, membru al Comisiei Parlamentare de buget finanțe și bănci, între 1994-1995 membru în Comisia Senatului și Camerei Deputaților, pentru ancheta și cercetarea fenomenului de corupție iar între 1995 și 1996, membru în Comisia de administrație publică locală și mediu.

În perioada 1996 - 2004 a fost ales, pentru două mandate succesive, primar al Brașovului, pentru ca între anii 2004-2008 să fie ales din nou deputat în în Parlamentul României iar între anii 2008 și 2012 a devenit senator, fiind reales în această funcție la alegerile parlamentare din anul 2012.

Din anul 2012, ca parlamentar, este președintele Comisiei de Regulament a Senatului, membru al Biroului Permanent al Senatului, membru în comisia Camerei Deputaților și Senatului pentru statutul deputaților și senatorilor și membru în comisia Camerei Deputaților și Senatului pentru Regulamentul ședințelor comune.

Între anii 2005 și 2007 a realizat un masterat în Managementul Proiectelor al Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative - la FCRP „David Ogilvy” – Facultatea de comunicare și relații publice.

În anul 2009 a absolvit cursul „Securitate și bună guvernare” la Colegiul Național de Apărare, Universitatea Națională de Apărare „Carol I”.

În data de 4 septembrie 2006, a fost exclus din PNL împreună cu Mona Muscă, fiind acuzat că ar fi colaborat cu Securitatea, însă în urma câștigării procesului cu Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, acesta și-a dovedit nevinovăția și a fost reprimat în PNL.

Ioan Ghișe a fost inițiatorul continuării protestelor împotriva revenirii Președintelui Traian Băsescu la Cotroceni după decizia Curții Constituționale de invalidare a referendumului



pentru demiterea președintelui României din 2012, considerând că aceasta este neconstituțională.

Pe 21 iulie 2014, Ioan Ghișe și-a anunțat demisia din PNL.

Este căsătorit și are un copil.

Referințe: <http://www.ghise-ioan.ro>

► **Gheorghe Funar**

Candidat independent, Gheorghe Funar s-a născut la 29 septembrie 1949, la Sânnicolau Mare, județul Timiș.

Este absolvent al Facultății de Științe Economice din Cluj-Napoca.

Între anii 1978 și 1989 a lucrat ca asistent universitar la

Institutul Agronomic Cluj Napoca.

În perioada 1990-2004 a fost lector universitar dr. la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară Cluj Napoca, iar în perioada 1990-1992 a fost prodecan al Facultății de Horticultură.

În anul 1990 s-a înscris în Partidul Unității Naționale a României, iar între octombrie 1992 și martie 1997 a fost președinte al formațiunii.

În 1992, Funar a candidat la alegerile prezidențiale din partea PUNR și s-a clasat pe locul al treilea, obținând 10,88% din voturi, iar patru ani mai târziu, a candidat din nou, însă nu a mai obținut decât 4,7% din voturi, fiind clasat pe locul șase.

În perioada 1992-2004 a fost primar al municipiului Cluj Napoca.

În anul 1997 s-a înscris în Partidul România Mare, unde a deținut funcția de secretar general, începând cu anul 1998.

În anul 2004 a fost ales senator PRM de Cluj, iar un an mai târziu, a devenit lider al grupului PRM din Senatul României. Ca senator a fost membru în Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piața de capital și președinte al Comisiei pentru privatizare și administrarea activelor statului.

Funar a mai candidat de două ori la Primăria Clujului, în 2004, respectiv în 2008, dar a fost învins de fiecare dată de Emil Boc.

În 2013, pe 15 iunie, un Consiliu Extraordinar al PRM, reunit la București, a decis demiterea întregii conduceri a partidului și convocarea unui congres extraordinar, iar în 27 iulie 2013, Corneliu Vadim Tudor a fost exclus din Partidul România Mare cu 750 de voturi, iar Gheorghe Funar a fost ales noul președinte PRM. Însă pe 28 noiembrie 2013 Tribunalul București a decis să respingă cererea de modificare a statutului partidului în urma Consiliului Extraordinar al formațiunii de la București din 15 iunie, când s-a decis demiterea întregii conduceri iar Corneliu Vadim Tudor rămâne președinte al Partidului România Mare.

Gheorghe Funar rămâne președinte al Partidului România Mare - aripa Funar.

Este căsătorit și are un fiu.

Sinteză: Alegerile prezidențiale 1990 - 2009

► 20 mai 1990 – S-au înscris în cursă trei candidați: Ion Iliescu (FSN), Ion Rațiu (PNȚCD) și Radu Câmpeanu (PNL). A fost singurul scrutin prezidențial după Revoluția din 1989 încheiat după primul tur de scrutin.

- Număr total de alegători cu drept de vot: 17.200.722

- Prezență la vot: 14.826.616 (86,19%)

- Voturi valide: 14.378.693

- Rezultate:

- **Ion Iliescu (Frontul Salvării Naționale) - 12.232.498 de voturi (85,07 %)**

- Radu Câmpeanu (Partidul Național Liberal) - 1.529.188 de voturi (10,64 %)

- Ion Rațiu (PNȚCD) - 617.007 de voturi (4,29 %)

► 27 septembrie 1992 (primul tur) - S-au înscris în cursă șase candidați: Ion Iliescu (FDSN), Emil Constantinescu (CDR), Gheorghe Funar (PUNR), Caius Traian Dragomir (FSN), Ioan Mânzatu (PR), Mircea Druc (independent).

- Număr total de alegători cu drept de vot: 16.380.663

- Prezență la vot: 12.496.430 (76,29%)

- Voturi valide: 11.908.015

- Rezultate:

- Ion Iliescu (FDSN) - 5.633.456 (47,34%)
- Emil Constantinescu (CDR) - 3.717.006 (31,24%)
- Gheorghe Funar (PUNR) - 1.294.388 (10,88%)
- Caius Traian Dragomir (FSN) 564.655 (4,74%)
- Ioan Mânzatu (PR) - 362.485 (3,05%)
- Mircea Druc (Independent) - 326.866 (2,75%)

► 11 octombrie 1992 (turul II) – Primii doi clasajați în turul I - Ion Iliescu (FDSN) și Emil Constantinescu (CDR)

- Număr total de alegători cu drept de vot: 16.597.508
- Prezență la vot: 12.150.728 (73,23%)
- Voturi valide: 12.034.636
- Rezultate:
 - **Ion Iliescu (FDSN) - 7.393.429 (61,43%)**
 - Emil Constantinescu (CDR) 4.641.207 (38,57%)

► 3 noiembrie 1996 (primul tur) - au candidat 16 politicieni: Ion Iliescu (PDSR), Emil Constantinescu (CDR), Petre Roman (USD), György Frunda (UDMR), Corneliu Vadim Tudor (PRM), Gheorghe Funar (PUNR), Tudor Mohora (PS), Nicolae Manolescu (ANL), Adrian Păunescu (PSM), Ioan Pop de Popa (UNC), George Muntean (PPR), Radu Câmpeanu (ANLE), Nuțu Anghelina (Independent), Constantin Mudava (Independent), Constantin Niculescu (PNA), Nicolae Militaru (Independent).

- Număr total de alegători cu drept de vot: 17.218.654
- Prezență la vot: 13.088.388 (76,01%)
- Voturi valide: 12.652.900
- Rezultate:
 - Ion Iliescu (PDSR) - 4.081.093 (32,25%)
 - Emil Constantinescu (CDR) - 3.569.941 (28,22%)
 - Petre Roman (USD) - 2.369.941 (20,54%)
 - György Frunda (UDMR) - 761.411 (6,02%)
 - Corneliu Vadim Tudor (PRM) - 597.508 (4,72%)
 - Gheorghe Funar (PUNR) - 407.828 (3,22%)
 - Tudor Mohora (PS) - 160.387 (1,27%)
 - Nicolae Manolescu (ANL) - 90.122 (0,71%)
 - Adrian Păunescu (PSM) - 87.163 (0,69%)
 - Ioan Pop de Popa (UNC) - 59.752 (0,47%)
 - George Muntean (PPR) - 54.218 (0,43%)
 - Radu Câmpeanu (ANLE) - 43.780 (0,35%)
 - Nuțu Anghelina (Independent) - 43.319 (0,34%)
 - Constantin Mudava (Independent) - 38.477 (0,31%)
 - Constantin Niculescu (PNA) - 30.045 (0,24%)
 - Nicolae Militaru (Independent) - 28.311 (0,22%)

► 17 noiembrie 1996 (turul II) - Primii doi clasajați în turul I - Ion Iliescu (PDSR) și Emil Constantinescu (CDR)

- Număr total de alegători cu drept de vot: 17.230.654
- Prezență la vot: 13.078.883 (75,9%)
- Voturi valide: 12.972.485
- Rezultate:

- Emil Constantinescu (CDR) - 7.057.906 (54,41%)

- Ion Iliescu (PDSR) 5.914.579 (45,59%)

► 26 noiembrie 2000 (primul tur) - numărul candidaților a scăzut la 12: Ion Iliescu (PDSR), Corneliu Vadim Tudor (PRM), Theodor Stolojan (PNL), Mugur Isărescu (CDR), György Frunda (UDMR), Petre Roman (PD), Teodor Meleșcanu (ApR), Eduard Gheorghe Manole (Independent), Graziela-Elena Bârlă (Independent), Paul-Philippe Hohenzollern (PRN), Ion Sasu (PSM) și Nicolae Cervenii (PLDR).

• Număr total de alegători cu drept de vot: 17.699.727

• Prezență la vot: 11.559.458 (65,31%)

• Voturi valide: 10.839.424

• Rezultate:

- Ion Iliescu (PDSR) - 4.076.273 (36,35%)

- Corneliu Vadim Tudor (PRM) - 3.178.293 (28,34%)

- Theodor Stolojan (PNL) - 1.321.420 (11,78%)

- Mugur Isărescu (CDR) 1.069.463 (9,54%)

- György Frunda (UDMR) - 696.989 (6,22%)

- Petre Roman (PD) 334.852 (2,99%)

- Teodor Meleșcanu (ApR) - 214.642 (1,91%)

- Eduard Gheorghe Manole (Independent) - 133.991 (1,19%)

- Graziela-Elena Bârlă (Independent) - 61.455 (0,55%)

- Paul-Philippe Hohenzollern (PRN) - 55.238 (0,49%)

- Ion Sasu (PSM) - 38.375 (0,34%)

- Nicolae Cervenii (PLDR) - 31.983 (0,29%)

► 10 decembrie 2000 (turul II) - Primii doi clasati în turul I - Ion Iliescu (PDSR) și Corneliu Vadim Tudor (PRM)

• Număr total de alegători cu drept de vot: 17.699.727

• Prezență la vot: 10.177.343 (57,50%)

• Voturi valide: 10.020.870

• Rezultate:

- Ion Iliescu (PDSR) - 6.696.623 (66,83%)

- Corneliu Vadim Tudor (PRM) - 3.324.247 (33,17%)

► 28 noiembrie 2004 (primul tur) - Tot 12 a fost și numărul candidaților din 2004: Adrian Năstase (Alianța PSD+PUR), Traian Băsescu (Alianța Dreptate și Adevăr), Corneliu Vadim Tudor (PRM), Marko Bela (UDMR), Gheorghe Ciuhandu (PNȚCD), George Becali (PNGCD), Petre Roman (FD), Gheorghe Dinu (independent), Marian Petre Miluț (AP), Ovidiu Tudorici (URR), Aurel Rădulescu (APCD) și Alexandru Raj Tunaru (PTD).

• Număr total de alegători cu drept de vot: 18.449.344

• Prezență la vot: 10.794.653 (58,5%)

• Voturi valide: 10.452.205

• Rezultate:

- Adrian Năstase (Alianța PSD+PUR) - 4.278.864 (40,97%)

- Traian Băsescu (Alianța Dreptate și Adevăr) - 3.545.236 (33,92%)

- Corneliu Vadim Tudor (PRM) - 1.313.714 (12,57%)

- Marko Bela (UDMR) - 533.446 (5,10%)

- Gheorghe Ciuhandu (PNȚCD) - 198.394 (1,90%)

- George Becali (PNGCD) - 184.560 (1,77%)

- Petre Roman (FD) - 140.702 (1,35%)
- Gheorghe Dinu (independent) - 113.321 (1,08%)
- Marian Petre Miluț (AP) - 43.378 (0,42%)
- Ovidiu Tudorici (URR) - 37.910 (0,36%)
- Aurel Rădulescu (APCD) - 35.455 (0,34%)
- Alexandru Raj Tunaru (PTD) - 27.225 (0,26%)

► 12 decembrie 2004 (turul II) - Primii doi clasati în turul I - Adrian Năstase (Alianța PSD+PUR) și Traian Băsescu (Alianța Dreptate și Adevăr)

- Număr total de alegători cu drept de vot: 18.316.104
- Prezență la vot: 10.112.262 (55,2%)
- Voturi valide: 10.008.314

• Rezultate:

- **Traian Băsescu (Alianța Dreptate și Adevăr) - 5.126.894 (51,23%)**

- Adrian Năstase (Alianța PSD+PUR) - 4.881.520 (48,77%)

Mandatul președintelui s-a prelungit de la patru la cinci ani

► 22 noiembrie 2009 (primul tur) - Numărul s-a menținut și în 2009 – 12 candidați: Traian Băsescu (Partidul Democrat Liberal), Mircea Geoană (Alianța Electorală Partidul Social Democrat + Partidul Conservator), Crin Antonescu (Partidul Național Liberal), Corneliu Vadim Tudor (Partidul România Mare), Hunor Kelemen (Uniunea Democrată Maghiară din România), Sorin Oprescu (Independent), George Becali (Partidul Noua Generație - Creștin Democrat), Remus Cernea (Partidul Verde), Constantin Rotaru (Partidul Alianța Socialistă), Gheorghe-Eduard Manole (Independent), Ovidiu-Cristian Iane (Partidul Ecologist Român), Constantin-Ninel Potîrcă (Independent). Traian Băsescu a câștigat din nou, de data aceasta în fața lui Mircea Geoană.

• Număr total de alegători cu drept de vot: 18.293.277

• Prezență la vot: 9.946.748 (54,37 %)

• Voturi valide: 9.718.840

• Rezultate:

- Traian Băsescu (Partidul Democrat Liberal) - 3.153.640 (32,44 %)

- Mircea Geoană (Alianța Electorală Partidul Social Democrat + Partidul Conservator) - 3.027.838 (31,15 %)

- Crin Antonescu (Partidul Național Liberal) - 1.945.831 (20,02 %)

- Corneliu Vadim Tudor (Partidul România Mare) - 540.380 (5,56 %)

- Hunor Kelemen (Uniunea Democrată Maghiară din România) - 372.764 (3,83 %)

- Sorin Oprescu (Independent) - 309.764 (3,18 %)

- George Becali (Partidul Noua Generație - Creștin Democrat) - 186.390 (1,91 %)

- Remus Cernea (Partidul Verde) - 60.539 (0,62 %)

- Constantin Rotaru (Partidul Alianța Socialistă) - 43.684 (0,44 %)

- Gheorghe-Eduard Manole (Independent) - 34.189 (0,35 %)

- Ovidiu-Cristian Iane (Partidul Ecologist Român) - 22.515 (0,23 %)

- Constantin-Ninel Potîrcă (Independent) - 21.306 (0,21 %)

► 6 decembrie 2009 (turul II) - Primii doi clasati în turul I - Traian Băsescu (Partidul Democrat Liberal) și Mircea Geoană (Alianța Electorală Partidul Social Democrat + Partidul Conservator)

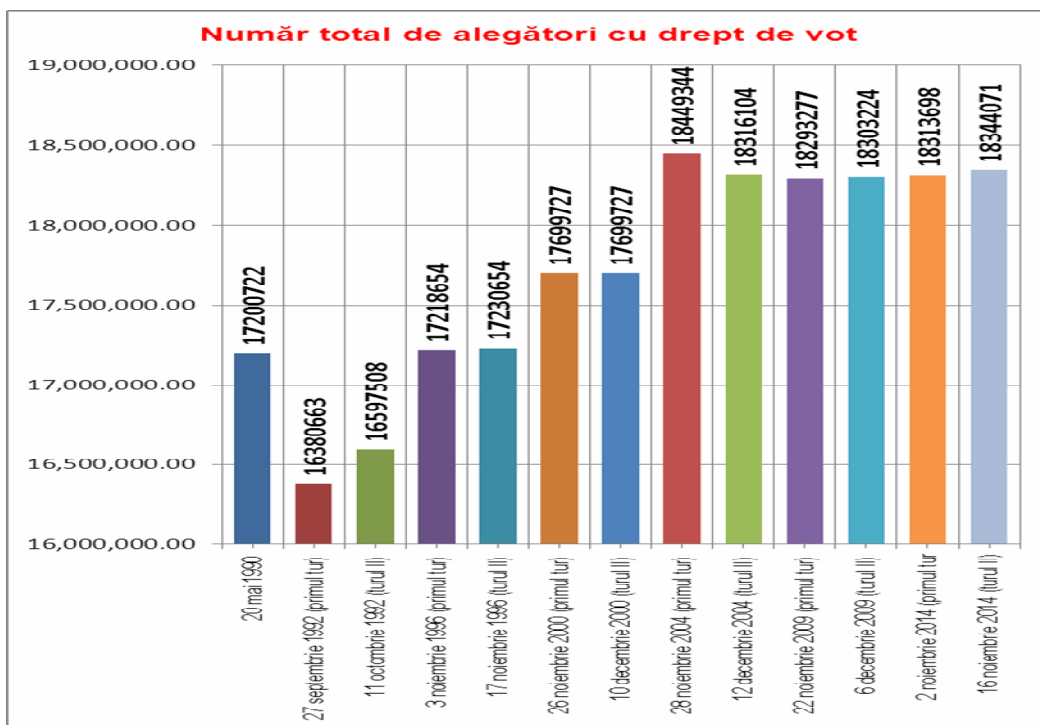
• Număr total de alegători cu drept de vot: 18.303.224

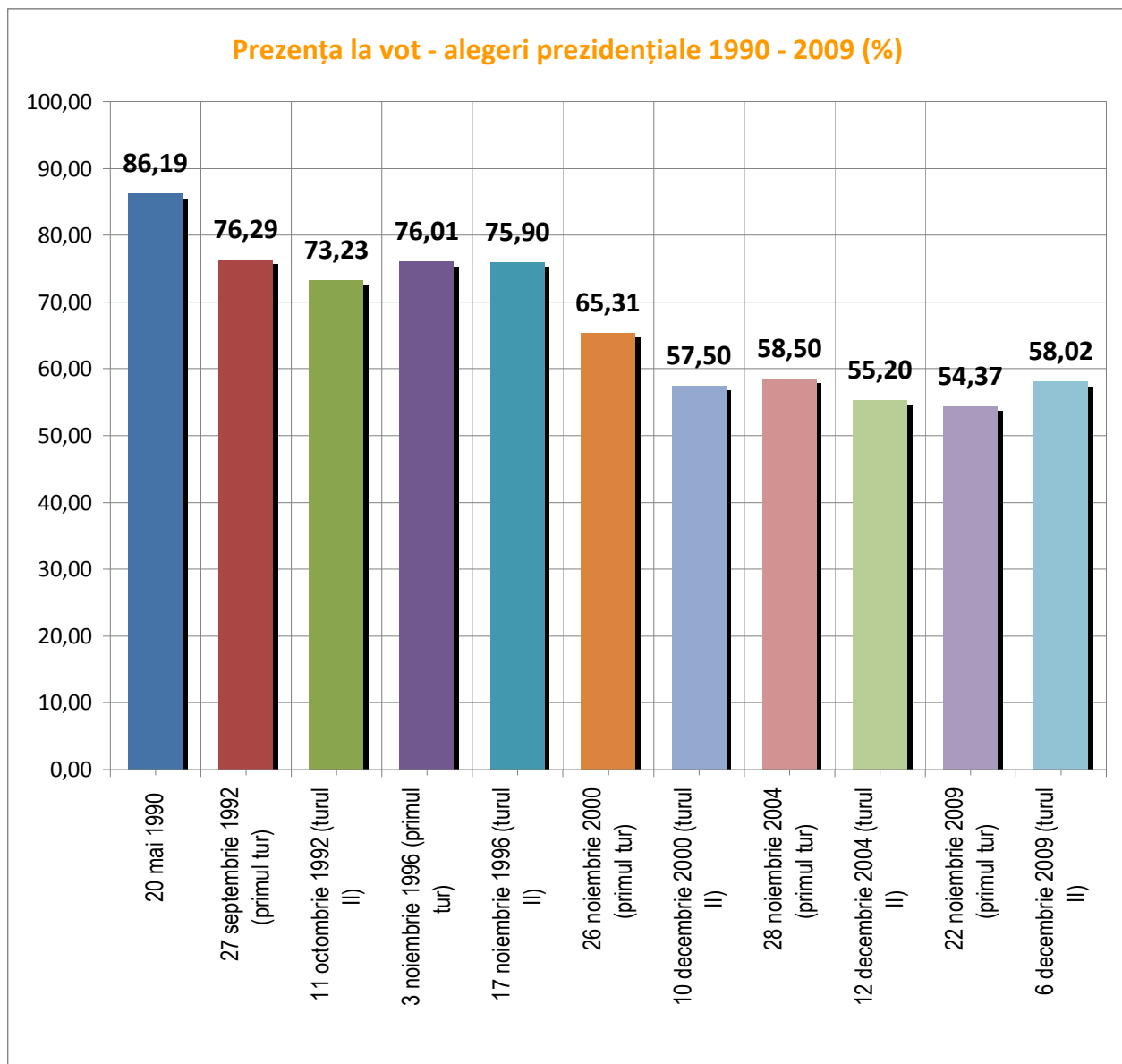
• Prezență la vot: 10.620.116 (58,02 %)

- **Voturi valide: 10.481.568**
- **Rezultate:**
 - Traian Băsescu (Partidul Democrat Liberal) - 5.277.068 (50,33 %)
 - Mircea Geoană (Alianța Electorală Partidul Social Democrat + Partidul Conservator) - 5.206.747 (49,66 %)

Așadar în ultimii 40 de ani președinții României au fost:

- 28 martie 1974 - 22 decembrie 1989: Nicolae Ceaușescu (președinte al Republicii Socialiste România)
- 27 decembrie 1989 - 6 februarie 1990: Ion Iliescu (președinte al Consiliului Frontului Salvării Naționale)
- 6 februarie 1990 - 18 iunie 1990: Ion Iliescu (președinte al Consiliului Provizoriu de Uniune Națională)
- 18 iunie 1990 - 11 octombrie 1992: Ion Iliescu
- 30 octombrie 1992 - 29 noiembrie 1996: Ion Iliescu
- 29 noiembrie 1996 - 20 decembrie 2000: Emil Constantinescu
- 20 decembrie 2000 - 20 decembrie 2004: Ion Iliescu
- 20 decembrie 2004 – 21 decembrie 2014: Traian Băsescu
- 20 aprilie 2007 - 23 mai 2007, președintele Senatului, Nicolae Văcăroiu, a exercitat funcția de președinte interimar, ca urmare a votului Parlamentului de suspendare a președintelui Traian Băsescu. În urma referendumului din 19 mai 2007, Traian Băsescu a fost reconfirmat în funcție.
- 6 iulie 2012 - 27 august 2012, președintele Senatului, Crin Antonescu, a exercitat funcția de președinte interimar, ca urmare a votului Parlamentului de suspendare a președintelui Traian Băsescu. Referendumul în această privință a avut loc pe 29 iulie 2012, având o prezență sub cvorumul necesar validării, conform rezultatelor preliminare. Traian Băsescu a fost repus în funcție, deoarece referendumul a fost invalidat de către Curtea Constituțională.





Alegerile din noiembrie 2014 – date tehnice

Președintele României este ales prin votul direct al cetățenilor, în sistem de vot majoritar, în două tururi de scrutin. Durata mandatului Președintelui este de cinci ani, iar numărul maxim de mandate care poate fi obținut este de două.

Guvernul a adoptat Hotărârea nr. 520/2014 din 26 iunie prin care data primului tur de scrutin era stabilită oficial pe 2 noiembrie și HG nr. 521/2014 din aceeași dată, care a stabilit calendarul alegerilor și al procedurilor legale, conform cu normelor Legii nr. 370/2004 privind alegerea președintelui României, pentru următorul mandat de 5 ani.

Astfel în perioada 5-7 septembrie a fost desemnată componența Biroului Electoral Central și conducerea acestuia, fiind alcătuit din judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție desemnați prin tragere al sorți, reprezentanți ai Autorității Electorale Permanente și ai partidelor politice.

Pe 11 septembrie a fost finalizată procedura de înregistrare a alianțelor electorale care intenționează să susțină un candidat la postul de președinte al României, iar pe 12 septembrie, AEP și Ministerul Afacerilor Externe au transmis BEC numărul alegătorilor din

Registrul Electoral, astfel că pe 2 noiembrie numărul de alegători cu drept de vot, anunțat de Autoritatea Electorală Permanentă pe 15 septembrie, este de 18.313.698 pentru turul I, respectiv de 18.344.071 pentru turul al II-lea programat pe 16 noiembrie, dintre care peste 530.000 au domiciliul în străinătate.

Autoritățile locale au ca termen-limită data de 17 septembrie pentru întocmirea listelor electorale permanente, tot până atunci ministrul de Externe trebuind să dea ordinul prin care sunt organizate și numerotate secțiile de votare din străinătate.

Pe 23 septembrie este termenul-limită de depunere a candidaturilor, însemnelor electorale ale candidaților și listelor cu cele 200.000 de semnături necesare susținerii unei candidaturi. Apoi Biroul Electoral Central are la dispoziție 48 de ore pentru a valida candidaturile, iar deciziile BEC pot fi contestate în alte 24 de ore la Curtea Constituțională, judecătorii CCR având la dispoziție alte 24 de ore pentru a se pronunța.

Pe data de 30 septembrie, BEC va trage la sorți ordinea candidaților pe buletinele de vot, iar pe 3 octombrie se va da starul oficial al campaniei electorale, tot atunci primarii anunțând delimitarea și numerotarea secțiilor de votare din localitățile pe care le administrează.

23 octombrie este termenul-limită până la care trebuie finalizat procesul de desemnare a președinților fiecărei secții de votare și locuitorilor lor, apoi biroul fiecărei secții va trebui completat cu reprezentanți ai partidelor politice.

Urmează, până pe 31 octombrie, distribuirea buletinelor și ștampilelor de vot pe fiecare secție de votare.

La 1 noiembrie, ora 7:00 se încheie campania electorală, iar între orele 18:00 și 20:00, președintele fiecărei secții va înregistra cererile pentru urna mobilă făcute de persoanele care nu se pot deplasa la secția de votare, dar vor totuși să-și exercite dreptul de vot.

Pe 2 noiembrie are loc procesul de votare, primul tur, între orele 7:00 – 21:00.

O modificare esențială adusă HG nr. 521/2004 este că este permisă exercitarea votului de către persoanele care nu se află în localitatea de domiciliu, la orice secție de votare, după ce declară în scris pe propria răspundere că nu au mai votat și nu vor mai vota la acel tur de scrutin.

Pe 6 noiembrie, cel mai târziu, procesul-verbal privind rezultatul alegerilor va fi trimis de la Biroul Electoral Central la Curtea Constituțională, sub pază armată.

În cazul în care niciunul dintre candidați nu depășește pragul de 50 % voturi atrase, se va organiza un al doilea tur de scrutin, pe 16 noiembrie, iar campania electorală va începe pe 7 noiembrie și se va încheia pe 15 noiembrie, ora 7:00. După scrutinul din 16 noiembrie, va fi declarat câștigător candidatul care adună cele mai multe voturi.

Să mai spunem și că Guvernul a aprobat deja în luna august bugetul pentru alegerile prezidențiale, în valoare de 192,4 milioane de lei. Din aceste sume, vor fi acoperite cheltuielile pentru dotarea și funcționarea Biroului Electoral Central, precum și cele necesare activităților de instruire și informare a membrilor birourilor electorale și a celorlalți participanți la procesul electoral.

Suma alocată MAI va acoperi cheltuielile pentru tipărirea buletinelor de vot de către Regia Autonomă "Monitorul Oficial", pentru confecționarea ștampilelor cu mențiunea "VOTAT" de către Regia Autonomă "Monetăria Statului" și a timbrelor autocolante, și pentru acoperirea celorlalte cheltuieli ale structurilor MAI implicate în desfășurarea scrutinului.

După ce Biroul Electoral Central validează candidatul câștigător, acesta depune jurământul în fața celor două camere reunite ale Parlamentului, moment de la care începe exercitarea mandatului prezidențial.

Textul jurământului prevăzut de Constituție este următorul:

„Jur să-mi dăruiesc toată puterea și priceperea pentru propășirea spirituală și materială a poporului român, să respect Constituția și legile țării, să apăr democrația, drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, suveranitatea, independența, unitatea și integritatea teritorială a României. Așa să-mi ajute Dumnezeu !”

Atribuții ale președintelui țării

Președintele României reprezintă statul român și este garantul independenței naționale, al unității și al integrității teritoriale a țării. Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice. În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate. (Articolul 80 - Constituția României)

► legislative

- promulgarea legilor;
- semnarea legilor în vederea publicării lor în Monitorul Oficial;
- dreptul de veto - poate propune întoarcerea unei legi în parlament pentru verificare, o singură dată;
- posibilitatea de a sesiza Curtea Constituțională în legătură cu neconstituționalitatea legilor sau în legătură cu conflictele juridice de natură constituțională;
- poate conduce lucrările Consiliului Superior al Magistraturii.

► organizarea și funcționarea puterilor publice

- prezentarea de mesaje Parlamentului cu privire la principalele probleme politice ale națiunii;
- consultarea Guvernului cu privire la probleme urgente și de importanță deosebită;
- participarea la unele ședințe ale Guvernului;
- organizarea referendumului în probleme de interes național, după consultarea prealabilă a Parlamentului.

► revocarea unor autorități publice

- dizolvarea Parlamentului, în condițiile în care acesta a refuzat de două ori investitura Guvernului;
- desemnarea unui candidat pentru funcția de prim-ministru;
- numirea Guvernului pe baza votului de încredere al Parlamentului;
- revocarea sau numirea unor miniștri în caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, la propunerea primului ministru;
- numirea a trei judecători la Curtea Constituțională;
- numirea în funcție a magistraților;
- numiri în anumite funcții publice;
- acordarea unor grade pentru personalul militar.

► apărare și ordine publică

- declararea, de regulă, cu aprobarea prealabilă a Parlamentului, a mobilizării parțiale sau generale a forțelor armate;
- instituirea stării de asediu sau a stării de urgență, parțiale sau totale;
- Președintele este șeful armatei.

► politică externă

- încheierea tratatelor negociate de Guvern și supunerea lor spre ratificare Parlamentului;
 - acreditarea și rechemarea, la propunerea Guvernului, a reprezentanților diplomați ai României;
 - aprobarea înființării, desființării sau schimbării rangului misiunilor diplomațice;
 - acreditarea în România a reprezentanților diplomați ai altor state;
 - organizarea ambasadelor românești în străinătate;
 - prezintă România la Consiliul European.
- altele
- conferirea decorațiilor și titlurilor de onoare;
 - acordarea unor grațieri individuale.

Rolul președintelui Traian Băsescu

Președintele Traian Băsescu și-a declarat susținerea pentru Partidul Mișcarea Populară și pentru candidatul acestei formațiuni la alegerile prezidențiale, Elena Udrea. Mai mult, Traian Băsescu a făcut campanie electorală pentru această formațiune pentru alegerile europarlamentare din 25 mai 2014, iar Curtea Constituțională a respins, la 21 mai 2014 sesizarea Guvernului privind implicarea președintelui Traian Băsescu în campania electorală, formulată după ce șeful statului s-a fotografiat îmbrăcat cu un tricou al PMP. În primăvara acestui an, președintele Traian Băsescu și-a declarat disponibilitatea ca după alegerile prezidențiale din noiembrie să devină șeful Guvernului. Referitor la această posibilitate, deocamdată pur teoretică, este interesant un sondaj de opinie realizat de CSCI la finalul lunii aprilie 2014, din care reiese că 68 % din cei chestionați au respins posibilitatea ca Băsescu să devină premier și doar 20 % au afirmat că sprijină ideea.

Voci din mediul politic au afirmat chiar că președintele a declarat intenționat că susține candidatura inițială a lui Cristian Diaconescu la alegerile prezidențiale din partea PMP, pentru ca, de fapt, acesta să predea „ștafeta” Elenei Udrea, favorita din totdeauna a lui Băsescu.

Tot legat de sondaje, reiese faptul că, deși aflat la al doilea și ultimul mandat constituțional posibil, președintele Traian Băsescu este indicat, în unele studii sociologice, ca viitor președinte în preferințele românilor, în procente între 4 și 10 %.

Pe 9 septembrie 2014, președintele Traian Băsescu a declarat că există candidați la prezidențiale care au fost ofițeri sub acoperire și nu au declarat acest lucru în CV, adăugând că, dacă nu vor afirma public acest lucru, va fi obligat să informeze el însuși opinia publică. Probabil că, având în vedere prevederile legale privind interdicția desconspirării ofițerilor acoperiți, afirmația președintelui rămâne o „fumigenă” de pre-campanie, menită să mai adauge câteva procente în dreptul candidatului favorit al președintelui țării.

O altă temă de campanie legată de președintele Băsescu a fost anunțul președintelui Senatului, Călin Popescu Tăriceanu, el însuși candidat în cursa prezidențială, legat de un calendar al suspendării președintelui chiar și în perioada scurtă rămasă din mandatului legal al acestuia. Având în vedere slaba susținere a unei noi suspendări a președintelui, Traian Băsescu însuși pare că va rămâne o temă de campanie pentru unii candidați la alegerile prezidențiale.

La ce ne așteptăm în campania electorală ?

Campania electorală pentru prezidențiale se anunță de pe acum una mai neinteresantă ca oricând pentru public, dar cu o miză politică uriașă, ținând cont de faptul că acela care va câștiga scrutinul va fi cel mai important om în stat în următorii 5 ani.

Principalele tendințe ale potențialilor candidați s-au observat încă din perioada de pre-campanie care, în afara aparentei atitudini a lui Klaus Iohannis, care pare a alege o strategie canalizată pe propria agendă, fără interacțiuni cu ceilalți candidați sau alte fapte colaterale, nu pare să ofere noutăți remarcabile față de celelalte campanii electorale. Ar fi de așteptat din partea candidaților să înțeleagă că opinia publică așteaptă în primul rând obiective de campanie „palpabile”, proiecte privind locuri de muncă, creșterea salariilor și a nivelului de trai, așteptări rezultate în urma tuturor cercetărilor sociologice, și nu gesturi devenite stereotipale cum sunt tăierile de panglici, sădirea de copaci, participarea la festivaluri cultural-gastronomice și sărbători bisericești. Cu alte cuvinte sunt așteptate ideologii practice țintite spre electorat și nu poziționări doctrinare sau gesturi de imagine.

Și ar mai fi ceva foarte important: nevoia unei campanii electorale pozitive a candidaților care să arate ce pot face concret pentru electorat, în detrimentul campaniilor anti-persoane, negative.

Este de așteptat, ca și în alte campanii, să lipsească un mesaj puternic, un slogan al candidatului, în jurul căruia să se circumscrie întreaga sa campanie electorală. De asemenea, este de așteptat ca претенdenții la fotoliul prezidențial să se raporteze la promisiuni electorale, dar să nu le asocieze cu aspecte personale pozitive din trecut asigurând astfel o continuitate în acțiune, acest minus fiind o mare hibă a celor mai multe dintre campaniile electorale din România.

Faptul că toate sondajele îl dau câștigător pe Victor Ponta în fața Iohannis în turul al doilea, la un scor destul de confortabil pare a fi pecetluit deja rezultatul acestor alegeri.

Victor Ponta pune o miză majoră pe strategia anti-Băsescu, dar dezavantajul unei astfel de alegeri este erodarea cvasitotală a acestui slogan. Având un partid puternic în spate, este de așteptat ca Ponta să aducă în discuție și realizări ale sale, personale și ale guvernării și să aibă o comunicare mai bună a mesajelor.

Klaus Iohannis pare a nu merge nici pe strategia anti-Băsescu, nici pe cea anti-PSD, cel puțin cea din urmă nu pare că ar fi în proiect de abordare semnificativă.

Însă Iohannis s-a „remarcat” deja printr-un discurs extrem de slab, fără vlagă, dar cine știe, poate campania electorală ne va rezerva surprize din acest punct de vedere.

Elena Udrea pare a fi început deja campania electorală, strategia pe care merge fiind clar negativă – anti-PSD și anti-Ponta, însă mesajul care se conturează pare a fi destul de anemic și plin de clișee. Desigur asocierea Elenei Udrea cu președintele Traian Băsescu aduce cu sine riscul ca sprijinul pentru candidatura sa să vină din partea unui bazin electoral subțiat și care se află în așteptare relativă privind schimbarea prezidențială.

Fostul premier Călin Popescu-Tăriceanu și-a lansat puternic în perioada de pre-campanie, mesajul extrem de clar anti-Băsescu, prin resuscitarea temei suspendării președintelui chiar în perioada scurtă rămasă din mandatul acestuia. Lipsa susținerii politice reale pentru această idee îi poate aduce ex-premierului puncte în minus la zestrea electorală care se conturează.

În rest, este de așteptat ca Dan Diaconescu să-și continue, ca și până acum, strategia anti-sistem, deși încă sunt multe persoane care ascultă și cred în mesaje populiste duse până la extrem. Corneliu Vadim Tudor, veteranul prezidențialelor din România (a candidat în 1996, 2000, 2004 și 2009) este de așteptat să prezinte, din nou,

arhicunoscutul său discurs extremist, iar Kelemen Hunor și el perdant din start, va folosi prilejul campaniei electorale pentru popularizarea proiectului UDMR privind regionalizarea, sau autonomia, pe criterii etnice.

Cum au evoluat potențialii candidați în sondajele ultimelor luni ?

Pentru a vedea care a fost evoluția potențialilor candidați la alegerile prezidențiale în sondajele de opinie din ultima vreme, trebuie, în primul rând, să ne raportăm la o cronologie a evenimentelor politice relevante din acest interval:

- 5 februarie 2011 - Constituirea Uniunii Social-Liberale (USL), o alianță politică parlamentară și preelectorală, între partide de stînga și dreapta, constituită între Alianța de Centru Dreapta (compusă din Partidul Național Liberal și Partidul Conservator) și Partidul Social Democrat. În timp se constituie tandemul pentru alegerile prezidențiale din noiembrie 2014: Antonescu - președinte - Ponta - premier
- 7 mai 2012 - intrarea în funcție a Guvernului Ponta, după moțiunea de cenzură adoptată la adresa cabinetului Ungureanu
- 6 iulie 2012 - camerele reunite ale Parlamentului României au votat suspendarea președintelui Traian Băsescu
- 29 iulie 2012 - Referendum popular prin care populația s-a pronunțat pro sau contra suspendării lui Traian Băsescu
- 21 august 2012 - Curtea Constituțională a invalidat referendumul pe motiv că nu a fost întrunit cvorumul necesar. Traian Băsescu revine la Cotroceni
- 9 decembrie 2012 - USL a câștigat alegerile parlamentare în formula PSD+UNPR+PNL+PC cu circa 70 % din voturi după redistribuire
- 23 martie 2013 - după Convenția Națională PDL pentru alegerea conducerii PDL, Traian Băsescu a anunțat printr-un mesaj postat pe facebook că se desparte de PDL invocând incorectitudinea alegerilor prin care Vasile Blaga devine președintele PDL
- 26 martie 2013 - Lansarea Fundației Mișcarea Populară, apropiată de președintele Traian Băsescu
- 23 iulie 2013 - Partidul Mișcarea Populară a fost lansat neoficial
- 3 februarie 2014 - mai mulți deputați au anunțat în fața parlamentului că au demisionat din PDL pentru a se alătura Partidului Mișcarea Populară. Între ei și fostul ministru Elena Udrea
- 24 februarie 2014 - liderul PNL Crin Antonescu a anunțat sfârșitul Uniunii Social Liberale, respectiv ieșirea liberalilor de la guvernare
- 4 martie 2014 - liderul PNL, Crin Antonescu, și-a dat demisia din funcția de președinte al Senatului
- 7 iunie 2014 - la Congresul Extraordinar al PMP, Elena Udrea, președintele proaspăt ales a Partidului Mișcarea Populară, îl numește pe Cristian Diaconescu candidatul partidului la alegerile prezidențiale din noiembrie 2014
- 29 iunie 2014 - congresul PNL îl alege pe Klaus Iohannis drept președinte al partidului, preluând mandatul de la Crin Antonescu
- 16 iulie 2014 - Partidul Forța Civică a decis că va fuziona prin absorbție cu PDL, iar președintele Forței Civice, Mihai Răzvan Ungureanu, candidat la prezidențiale până la acel moment, va ocupa funcția de prim-vicepreședinte al PDL, urmând să sprijine candidatul PDL pentru funcția supremă în stat
- 21 iulie 2014 - președintele PNL, Klaus Iohannis, a fost desemnat, de Delegația permanentă, drept candidatul partidului la alegerile prezidențiale din noiembrie

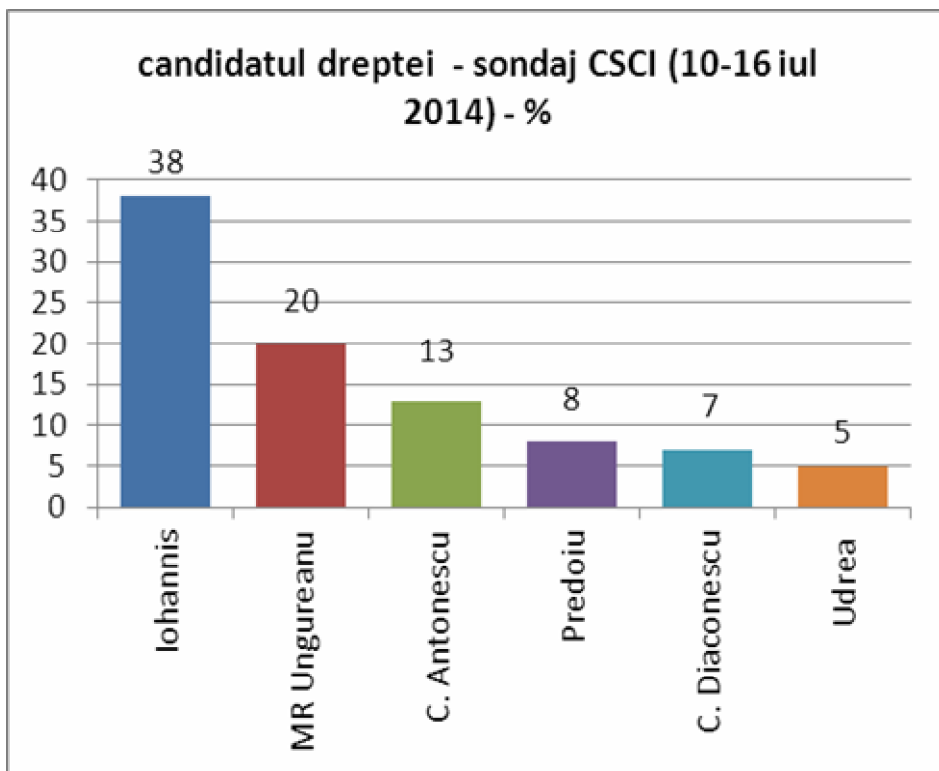
- 22 iulie 2014 - Se constituie Alianța PNL-PDL pentru alegerile prezidențiale - Alianța Creștin-Liberală
- 2 august 2014- Președintele Senatului, Călin Popescu Tăriceanu, a fost ales, în funcția de președinte al Partidului Liberal Reformator (PLR) proaspăt înființat, dar și candidat din partea formațiunii la alegerile prezidențiale
- 11 august 2014- Klaus Iohannis devine candidatul Alianței Creștin-Liberale la alegerile prezidențiale din noiembrie, în dauna reprezentantului PDL Cătălin Predoiu, mai slab cotate în sondaje
- 28 august 2014- Cristian Diaconescu renunță la candidatura la Președinție și o susține pe Elena Udrea pentru alegerile din noiembrie. În prealabil, un alt potențial candidat la prezidențiale, anunțase că renunță la candidatură și îl sprijină în cursă pe Diaconescu
- 12 septembrie 2014 - Congresul extraordinar al PSD a validat, cu unanimitate de voturi, scrutinul intern prin care Victor Ponta a fost desemnat candidat pentru funcția de președinte al țării
- 19 septembrie 2014 - Directorul SIE, Teodor Meleșcanu, a declarat că ia în calcul o candidatură la prezidențiale
- 22 septembrie 2014 - Meleșcanu își anunță demisia din fruntea SIE și se deduce de aici că se va înscrie în cursa prezidențială

Analiza pe baza sondajelor poate începe cu un rezultat care pare extrem de surprinzător. Un sondaj realizat de INSCOP, datat iulie 2014, referitor la preferințele românilor referitoare la foștii președinți ai țării, ne arată că 24,7% dintre români îl consideră cel mai potrivit pentru funcția de președinte pe Nicolae Ceaușescu. Ion Iliescu este pe locul al doilea cu 19,1% din opțiunile publicului, Traian Băsescu pe locul al treilea cu 14,2% și Emil Constantinescu pe patru (9,7%). Un alt studiu sociologic, realizat de IRES între 3 și 6 aprilie 2014, arată că dacă Nicolae Ceaușescu ar trăi, 66% dintre români ar fi gata să îl voteze. Sondajul relevă starea de spirit a populației, 73% dintre respondenți fiind de părere că România se îndreaptă într-o direcție greșită, iar 69% cred că trăiesc mai rău decât înainte de 1989. Cele mai bune lucruri pe care oamenii și le aduc aminte despre perioada de dinaintea de 1989 sunt traiul bun (14%) și siguranța locului de muncă (23%). Sunt explicații care arată de ce clasa politică post-decembristă, și implicit cei care s-au instalat pe fotoliul prezidențial, în ultimii 25 de ani par a fi eșuat lamentabil.

Mai departe, să ne îndreptăm spre dreapta doctrinară a eșichierului politic. Un sondaj CSCI realizat între 10 și 16 iulie 2014 arată că electoratul (din tot spectrul politic) este de părere că Iohannis este cel mai potrivit candidat din această zonă politică pentru alegerile prezidențiale din noiembrie. Ceea ce surprinde este faptul că fostul premier Mihai Răzvan Ungureanu nu se află printre candidați deși în acest studiu este cotate cu 20% dintre preferințe, în schimb în cursă a intrat Elena Udrea, care la momentul iulie 2014 era cotate doar cu 5 % dintre preferințele electoratului, ca și candidat al dreptei.

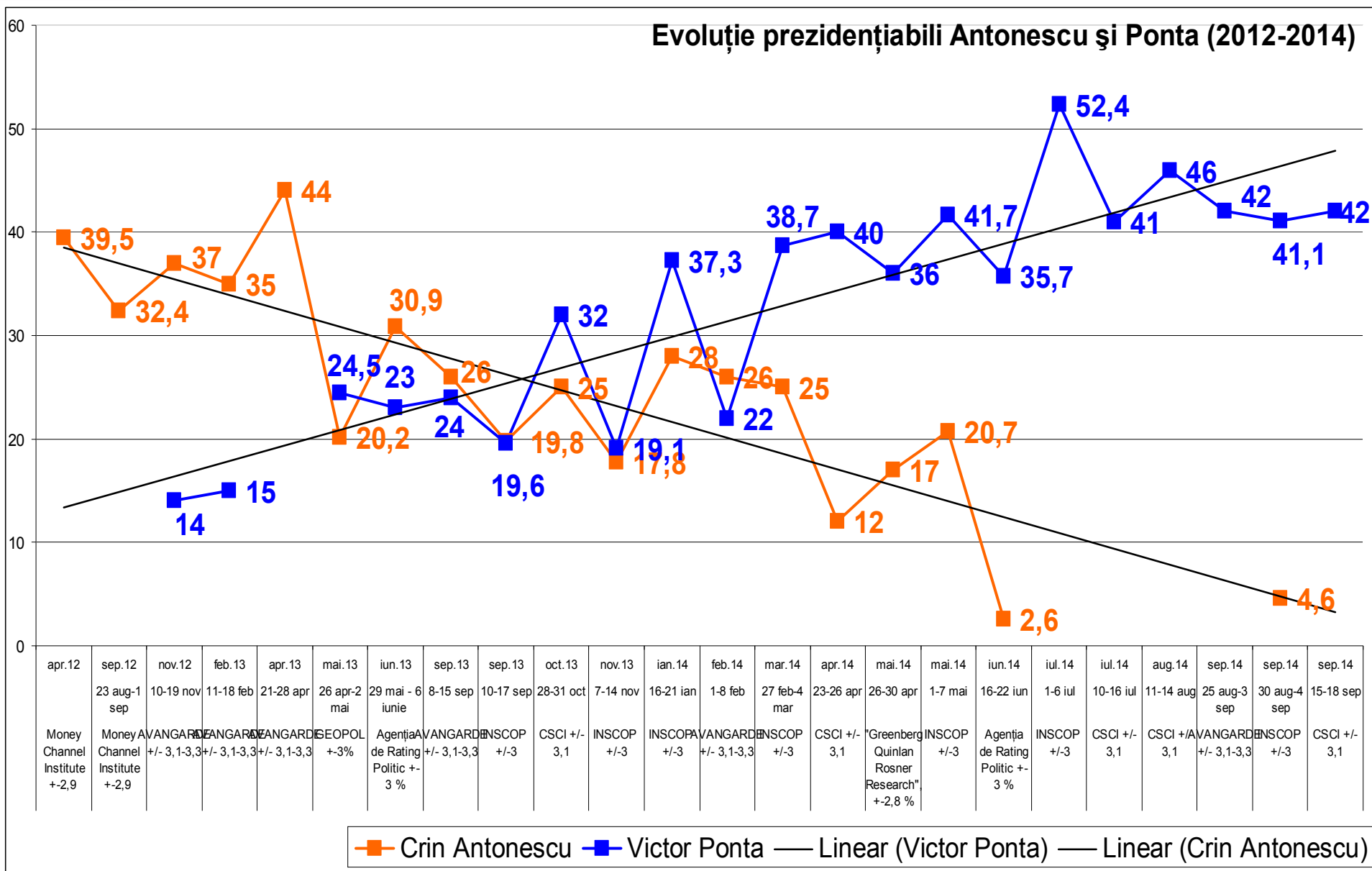
Această nedumerire este accentuată și de sondajele altor institute sociologice, care arătau spre exemplu, pentru Ungureanu, scoruri de 17,1 % (INSCOP – mai 2014) și chiar 20 % (CSCI – octombrie 2013), în timp ce Elena Udrea a avut cea mai mare cotație în sondajul realizat de Greenberg Quinlan Rosner Research – 11 % în mai 2014, sau 8,1 % în sondajul INSCOP de la începutul lui septembrie 2014.

Desigur sondajele au o mare doză de relativitate și din experiența practică de până acum, contează foarte mult dinspre ce parte a eșichierului politic apare comanda pentru studiul sociologic. Însă ele pot da un ordin de mărime relevant dar și informații destul de exacte despre trendul unuia sau altuia din candidați.



Pornit inițial de la un scor prezumtiv de circa 40% fostul prezidențiabil Crin Antonescu, anunțat ca și candidat al fostei USL în tandem cu Victor Ponta ca premier, a suferit o cădere semnificativă după eșuarea suspendării președintelui Traian Băsescu din anul 2012. După o scurtă perioadă de revenire, a suferit din nou o scădere accentuată în sondaje, începând cu vara anului 2013, când au început frământările importante în USL, ajungând în toamna și iarna lui 2013 la un scor sub 20 %. După o scurtă revenire în ianuarie și februarie 2014, după anunțul pe care l-a făcut privind ruperea USL (februarie 2014) s-a prăbușit în sondaje. În același timp Ponta, deși declarat premier în tandemul cu Antonescu, a fost contabilizat în sondaje, iar din toamna lui 2013 a început să îl depășească sistematic pe acesta pentru poziția de prezidențiabil.

Am făcut această scurtă reflecție pentru a constata că în toate sondajele care au urmat „ieșirii din scenă” a lui Antonescu, Iohannis nu a reușit niciodată să atingă scorul avut de acesta în anul 2012 - cu sprijinul USL, nici înainte și nici după ce Iohannis a primit și sprijinul PDL, în cadrul Alianței Creștin - Liberale pentru accesul la funcția prezidențială. În fapt sprijinul PDL pentru Iohannis este aproape insesizabil în sondaje, cele mai optimiste interpretări arătând că această diferență îi aduce primarului de Sibiu 2 - 3 %.



Dacă studiem sondajele lansate pe piață în ultimele trei luni (iulie-septembrie 2014), constatăm că premierul Victor Ponta se situează cel mai probabil între 39 și 47 % dintre preferințele românilor pentru turul I al prezidențialelor, având după cum se observă și un trend descrescător în această perioadă.

Iohannis în schimb, pare a acumula capital electoral, fiind pe un trend ușor pozitiv, situându-se undeva între 24 și 29 % din preferințele electoratului. Și pare a fi singurul candidat care poate să se ridice la nivelul lui Ponta, mai ales din perspectiva bătăliei politice din turul al II-lea.

Călin Popescu Tăriceanu pare că s-a stabilizat undeva în jurul a 9 % din preferințele electoratului, situându-se pe locul al III-lea, și rămâne de văzut dacă va reuși să mai adune capital politic sau va urma modelul lui Oprescu, spre exemplu, din scrutinul din anul 2009, unde înregistra rezultate bune în sondaje, cam cât are Tăriceanu acum, dar după o campanie electorală slabă, a avut în primul tur un scor de circa 3%. Actualele alegeri par să dea cel mai slab loc trei din istoria prezidențialelor postdecembriste, reper negativ fiind până acum Gheorghe Funar, în 1992, cu aproape 11% din voturi.

Este interesant scenariul care circulă de ceva vreme prin mediile politice, însă neanunțat oficial până acum, și anume tandemul Ponta - președinte - Tăriceanu - premier. Acesta ar veni ca răspuns la tandemul deja anunțat oficial, anume Iohannis președinte, Predoiu - premier, dar ar stârni mânia unor membri PSD din teritoriu, care ar dori un premier din partidul lor, sau în cel mai rău caz un tehnocrat.

Este aproape limpede că majoritatea voturilor lui Tăriceanu din primul tur vor ajunge la Ponta în turul II.

Ce ați spune însă de un posibil anunț, în campania electorală, care ar contura un alt tandem președinte - premier și anume Udrea - șef al statului - Iohannis - prim ministru. Acesta ar putea fi atât pe placul președintelui Traian Băsescu, obișnuit, nu-i așa, „să facă jocurile”, dar ar coagula, poate, pentru un eventual tur II, mult mai multe din energiile electorale ale românilor. Desigur acestea sunt doar speculații.

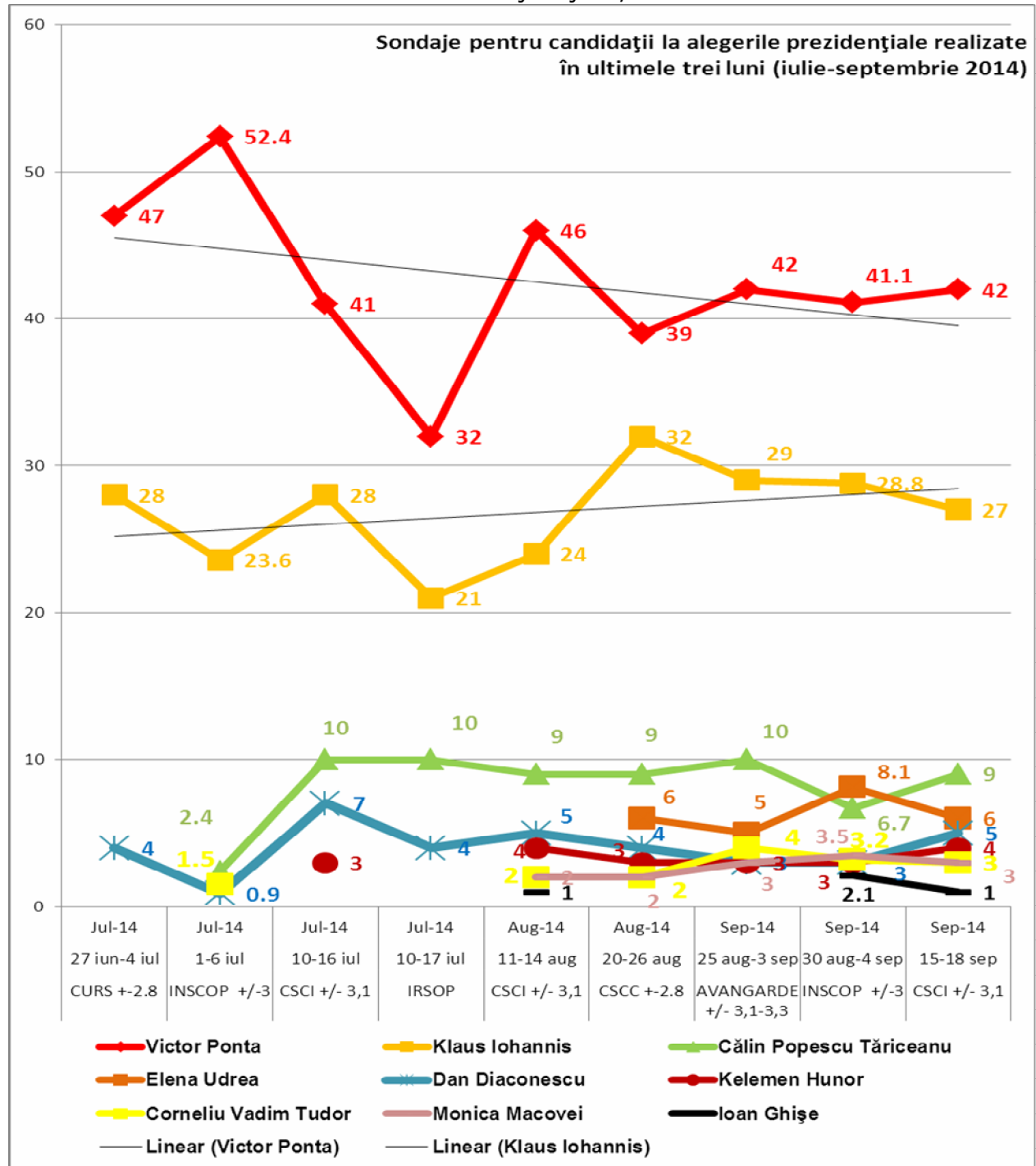
Elena Udrea poate spera la circa 6-8 % din voturile electoratului, dar e de văzut câți din simpatizanții actualului președinte Traian Băsescu au făcut în mod real tranziția către Elena Udrea.

Restul candidaților se situează undeva sub 5 % din preferințele românilor, ceea ce face ca ei practic să nu conteze în lupta pentru prezidențiale, decât, poate, pentru turul al doilea când vor avea posibilitatea să-și orienteze voturile către unul dintre candidați.

O apariție de ultim moment este cea a fostului șef al SIE Teodor Meleșcanu, care și-a anunțat demisia de la șefia SIE și pare apt pentru intrarea în cursa prezidențială cu doar 24 de ore înainte de expirarea termenului-limită pentru depunerea candidaturilor. El reprezintă o necunoscută pentru sociologi, nefiind inclus pe lista prezidențiabililor de casele de sondare a opiniei publice, în ultimii circa doi ani, iar din partea sa se pot ivi surprize. Desigur, la nivelul societății apare discuția măcar asupra moralității dacă nu și a legalității candidaturii unui șef de serviciu secret la alegerile prezidențiale, dar deja aceasta este o altă discuție.

Un element de maximă noutate apare la aceste alegeri prezidențiale: într-o societate realmente misogină, în alegerile din noiembrie 2014 s-au înscris în cursă două femei: Elena Udrea și Monica Macovei. În istoria post-decembristă, singura femeie care a îndrăznit să ducă o bătălie de idei cu bărbații a fost în anul 2000, când independenta Graziela-Elena Bârlă a obținut în primul tur al prezidențialelor doar 0,55% din voturi.

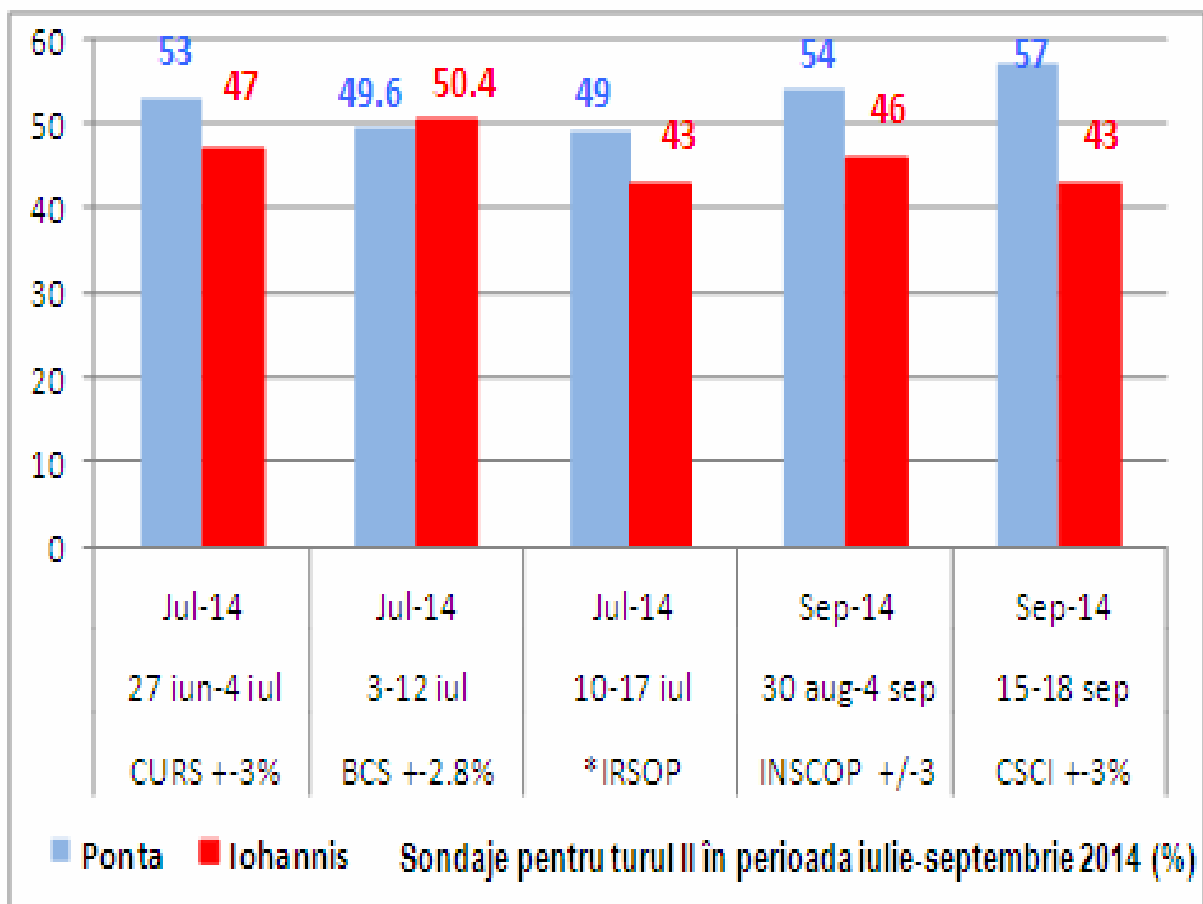
Referitor la accesul femeilor la cea mai înaltă funcție în stat, un sondaj INSCOP realizat la finele lunii august și începutul lunii septembrie 2014 relevă faptul că circa 43 % dintre români sunt convingși că nu contează dacă președintele este bărbat sau femeie, 38,1 % consideră că funcția prezidențială nu este potrivită pentru o femeie, iar 11,9 % dintre respondenți afirmă că preferă în fruntea statului o femeie. Mai departe 23 % consideră că o femeie ar schimba lucrurile în bine dacă ar avea acces la această demnitate, iar 15,4 % consideră că țara ar merge în mai rău cu o femeie în frunte. În fine 47,5 % dintre români ar vota o femeie la conducerea țării și 40,8 % nu ar face acest lucru.



Este interesant că toate sondajele de opinie, chiar și cele mai vechi, în care cei doi au fost introduși în portofoliul de candidați, indică pentru turul al II-lea al prezidențialelor o luptă între Victor Ponta și Klaus Iohannis. Candidatul ACL se situează în previziuni între 43 și 47 % dintre opțiuni, iar Ponta undeva între 53 și 57 %. Există și un sondaj – BCS, din iulie 2014 care arată o victorie „la fotografie” a lui Iohannis în turul al II-lea, cu 50,4 %, dar și un altul al CCSC din august 2014 care arată o victorie a lui Ponta cu 51 % la 49 %.

Teoretic, din experiența anilor trecuți, rezultă că o diferență de maxim 10 procente între primii doi clasai poate să dea speranțe celui mai slab clasat că în cel de-al doilea tur poate aduna atât de multe voturi încât să devină victorios.

Foarte importantă în toată această analiză este marja de eroare a sondajelor, situată undeva în jurul lui 3 %.



Dacă ne propunem să suprapunem aceste estimări cu ceea ce s-a întâmplat în alegerile prezidențiale post-decembriste, situația pare să se asemene întrucâtva cu ceea ce s-a întâmplat în anul 2004, când în primul tur al prezidențialelor, Adrian Năstase (Alianța PSD+PUR) obținea 40,97% din voturi iar Traian Băsescu (Alianța Dreptate și Adevăr) - 33,92%. În turul al II-lea a avut loc o răsturnare spectaculoasă de situație, Băsescu obținând 51,23% iar Năstase doar 48,77%, tocmai pe baza capacității sale de a aduna voturile de la candidații care s-au oprit în turul I. Însă acum diferența din sondaje între primii doi candidați este mult mai mare, iar Iohannis nu este Băsescu.

În plus, dreapta românească este atât de fragmentată, încât nu ar fi de mirare ca pentru turul al II-lea unii prezidențiabili să nu își îndemne electoratul să voteze candidatul doctrinar mai apropiat. Practic principala provocare pentru Iohannis o reprezintă capacitatea de aduna pentru turul secund suficient electorat de la ceilalți candidați.

Și să mai notăm un amănunt interesant: principalul candidat de dreapta (sau dacă vreți candidatul principal anti-PSD) obține prin definiție, în primul tur al prezidențialelor de după Revoluție, un scor de 31 % +/- 3%.

Un alt unghi din care putem privi lucrurile este postura din care se candidează. Astfel PSD a dat de două ori candidați la prezidențiale, aflați la putere, câștigători în primul tur și perdanți în cel de-al doilea. În anul 1996 președintele în exercițiu Ion Iliescu a candidat la prezidențiale câștigând primul tur cu 32,25% din voturi față de Emil Constantinescu care obținuse doar 28,22%. În turul al doilea Constantinescu a câștigat cu 54,41% la 45,59%. Al doilea exemplu este cel pe care l-am pomenit mai sus, din anul 2004, când Adrian Năstase, premier în exercițiu la acea dată câștiga primul tur în fața lui Traian Băsescu, dar pierdea în cel de-al doilea tur. Să mai spunem că sondajele dinaintea alegerilor prezidențiale din 2004 arătau că Năstase ar fi urmat să obțină 42 % din voturi, iar Băsescu cu 10 procente mai puțin, în primul tur de scrutin.

Nu în ultimul rând, în ecuație intră și numărul nehotărâților sau al celor care declară că nu merg la vot. Există o masă critică a electoratului formată din circa 10 - 15 % care declară că nu merg la vot (probabil sau sigur), și o alta, evaluată de sondaje la circa 15 - 20 % care sunt nehotărâți cu cine să voteze. Asta înseamnă că un procent de circa 35 % poate aștepta ca vreunul din candidați să producă în campania electorală elemente care să le încline balanța în favoarea unuia sau altuia dintre pretendenți.

Pe de altă parte acest raționament presupune că la vot se vor prezenta minim 65 % dintre cei cu drept de vot, ceea ce pare puțin probabil din moment ce din anul 2000, din turul al doilea, au votat la fiecare scrutin doar sub 60 % dintre electori.

Mai mult, conform studiului INSOMAR din septembrie 2014, opțiunile de vot pentru turul 2 ale celor care la întrebarea privind intenția de vot pentru turul 1 au indicat variantele de răspuns "Nu sunt hotărât", "Nu votez", "Nu știu/Nu răspund" se prezintă astfel: circa 20% au declarat că vor vota cu Victor Ponta, iar 15% îl preferă pe Klaus Iohannis, ceea ce reprezintă o distribuție destul de strânsă.

Un alt element de luat în calcul îl reprezintă polarizarea electoratului: dacă Ponta și Iohannis își revendică circa 70 % din electorat ceea ce reprezintă o cifră semnificativă, asta înseamnă că restul de 10 - 12 candidați rămân să-și împartă doar 30 % din votanți, iar luptele pentru aceste procente par a se anunța destul de dure.

Răzvan Moceanu

22 septembrie 2014